

DE STER

SEPTEMBER 1978
78e Jaargang, Nummer 9





Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight.

Adviseurs: Gordon B. Hinckley, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, Marion D. Hanks, James A. Cullimore, Robert D. Hales. **Redacteur kerkelijke tijdschriften:** Dean L. Larsen.

Internationale redactie: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling.

Redactie De Ster: George Ph. M. Kraanen, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Correspondenten: Ring Utrecht Nederland: J. Thiel. Ring Den Haag Nederland: F. W. Collé-Sirach. Zendingsgebied Amsterdam Nederland: Zendingsgebied België Antwerpen: D. Taselaar.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstrasse 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Inhoudsopgave

Het besturen van de herstelde kerk. <i>N. Eldon Tanner</i>	2
De tijd van de herstelling. <i>Glen M. Leonard</i>	15
Een reis in beeld. Belangrijke plaatsen in de kerkgeschiedenis.	22
De stem van God in onze tijd.	37
Des Heren voorwoord. <i>Roy W. Doxey</i>	38
De geschiedkundige achtergrond van de Leer en Verbonden. <i>William E. Berrett</i>	42

Bijlage voor de jeugd

Het nakomen van de beloften. <i>John Nicholson</i>	1
Echt gebeurd.	2
Het pioniersspel.	4
Van vriend tot vriend.	6

Omslag: De heuvel Cumorah zoals deze er vandaag uit de lucht uitziet. (Zie blz. 22, „Een reis in beeld, belangrijke plaatsen in de kerkgeschiedenis.”) Foto door Jed. A. Clark.

Links De tempel te Nauvoo, de tweede tempel van de kerk. In 1841 werd met de bouw begonnen en de inwijding vond plaats in 1846. De heiligen gebruikten deze tempel slechts voor korte tijd voor de doop der doden en voor begiftigingen, voordat zij gedwongen werden de stad te verlaten. De tempel werd door brand verwoest in 1848, terwijl wat er nog stond van de geblakerde muren in 1850 door een wervelstorm met de grond gelijk werd gemaakt. Dit schilderij van de architect Steven Baird (1967), is gebaseerd op de oudst bekende foto's en schilderijen. (Met toestemming van *Nauvoo Restoration, Inc.*)



Het besturen van de herstelde kerk

door president N. Eldon Tanner

Uit een haardvuurtoespraak voor studenten van de ringen van de Brigham Young Universiteit, gehouden in het Marriot Center aan de Brigham Young Universiteit op 8 januari 1978.

Wat ik hoop te bereiken is jullie te helpen begrijpen en te weten dat jullie lid zijn van de kerk van Jezus Christus, die werd gegrondvest op openbaring en nog steeds wordt bestuurd door Jezus Christus door middel van een profeet van God, en om jullie te laten zien hoe de kerk werkt. Aangezien dit een zeer uitgebreid onderwerp is, zal ik het noodzakelijkerwijs in het kort moeten behandelen. Ik zou jullie eraan willen herinneren dat wij door openbaring weten dat deze aarde voor slechts één doel werd geschapen - voor jullie. Laten we eens nagaan wat dit voor ieder van ons persoonlijk betekent: de aarde werd voor jullie geschapen opdat jullie hier zouden kunnen wonen en jullie door gehoorzaamheid voorbereiden om terug te keren in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader. Jezus Christus werd in de raadsvergadering in de hemel gekozen als de Verlosser van de wereld; en Hij kwam en was gewillig zijn leven te geven, opdat wij het eeuwige leven zouden kunnen genieten. De kerk, zoals wij die vandaag hebben, werd gesticht

als gevolg van het verschijnen van God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus aan een jonge knaap, Joseph Smith; en vanaf dat moment werd hij voortdurend geleid door openbaring. Wij hebben het Boek van Mormon - jullie kennen de geschiedenis en ik heb niet voldoende tijd om die hier te herhalen - dat door openbaring werd vertaald. Het Aäronisch en het Melchizedeks Priesterschap werd hersteld door Petrus, Jakobus en Johannes.

Wij lezen het volgende aangaande de oprichting van de kerk:

„Het ontstaan van de kerk van (Jezus) Christus in deze laatste dagen geschiedde ... door de wil en geboden van God ...

Welke geboden aan Joseph Smith jr. werden gegeven, die van Godswege werd geroepen en tot apostel van Jezus Christus werd geordend om de eerste ouderling van deze kerk te zijn.” (LV 20:1, 2.)

We lezen verder:

„Zie, er zal onder u een kroniek worden bijgehouden, en hierin zult gij worden genoemd een ziener, vertaler, profeet, apostel van Jezus Christus, en ouderling der kerk door de wil van God, de Vader, en de genade van uw Here Jezus Christus.” (LV 21:1.)

Wij horen dikwijls zeggen dat de kerk door de mensen wordt bestuurd, maar in

feite wordt zij bestuurd door God middels vertegenwoordigers die Hij heeft gekozen. Een van onze Artikelen des Geloofs zegt immers:

„Wij geloven dat men om het Evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen, van Godswege moet worden geroepen, door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten.” (Vijfde Artikel des Geloofs.) Dit is de wijze waarop Joseph Smith door de Heer werd gekozen als president van de kerk en aangesteld door hen die door de Heer daartoe waren gemachtigd.

Het is voor mij altijd een getuigenis geweest om in afdeling 107 van de Leer en Verbonden de verschillende ambten van het priesterschap te lezen en de bijbehorende taken die ons zijn gegeven. Ik wil jullie daar ook wat van voorlezen: „Van de Melchizedekse Priesterschap vormen drie presiderende Hogepriesters, gekozen door de groep, en tot dat ambt aangesteld en geordend, en door het vertrouwen, het geloof en het gebed der kerk ondersteund, een raad van het Presidentschap der Kerk. En verder is het de plicht van de President over de Hogepriesterschap om over de ganse kerk te presideren, en gelijk Mozes te zijn -

... ja, een ziener, openbaarder, vertaler, en profeet te zijn, en alle gaven Gods te bezitten, die Hij aan het hoofd der Kerk schenkt.” (LV 107:22,91,92.)

En verder:

„De twaalf reizende raadsleden zijn geroepen de Twaalf Apostelen te zijn, of bijzondere getuigen van de naam van Christus in de ganse wereld...

En zij vormen een Raad, in gezag en macht gelijkwaardig aan de drie eerder genoemde presidenten.” (LV 107:23,24.)

Het volgende staat in *Leringen van de profeet Joseph Smith*:

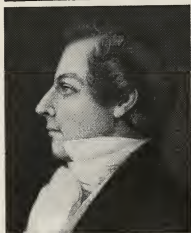
„President Smith ging er vervolgens toe over de plicht van de Twaalf uiteen te zetten, alsmede hun gezag, dat direct onder dat van het huidige Presidentschap staat ... Ook zeide de Profeet, dat de Twaalf aan niemand anders onderworpen zijn dan aan het Eerste Presidentschap, namelijk mijzelf, zeide de Profeet, Sidney Rigdon en Frederick G. Williams, die nu mijn raadgevers zijn; en als ik (waarmee hij bedoelde de President van de kerk) er niet ben is er geen Eerste Presidentschap over de Twaalf.” (Blz. 111, 112.)

Bij de dood van Joseph Smith werden de Twaalf de presiderende autoriteit van de kerk, met Brigham Young als president der Twaalf. Drieëneenhalf jaar lang bestuurden zij de zaken van de kerk. Daarna werd Brigham Young gekozen als President van de kerk, waarna hij zijn raadgevers koos, ordende en aanstelde. Er verliepen wederom drie jaar en twee maanden tussen zijn dood en de installatie van John Taylor als President van de kerk. Na het overlijden van John Taylor verliepen er een jaar en negen maanden voordat Wilford Woodruff werd gekozen, aangesteld en geordend als President van de kerk. Sindsdien verloopt er slechts enkele dagen tussen het overlijden van de President en de aanstelling van de volgende President: Ik zou jullie willen uitleggen wat er precies gebeurde na de onverwachte dood van president Harold B. Lee op 26 december 1973. Ik bracht de kerstdagen door in Phoenix (Arizona) bij mijn dochter en haar gezin, toen Arthur Haycock, de secretaris van president Lee mij opbelde. Hij vertelde dat de President ernstig ziek was en dat ik er volgens hem goed aan deed zo spoedig mogelijk terug te komen. Een halfuur later belde hij weer en zei: „De Heer heeft gesproken. President Lee is naar huis geroepen.”

President Romney, die tijdens mijn afwezigheid de zaken van de kerk bestuurde, bevond zich in het ziekenhuis, tezamen met president Spencer W. Kimball van de Raad der Twaalf. Onmiddellijk na het overlijden van president Lee wendde president Romney zich tot president Kimball en zei, „U heeft de leiding.” Er was nog geen minuut verlopen tussen het sterven van president Lee en het moment dat de

lijkheden en bij het kiezen van zijn raadgevers.

Gekleed in onze tempelkleding namen wij deel aan een gebedskring. President Kimball vroeg mij de leiding te nemen en broeder Thomas S. Monson om het gebed uit te spreken. Daarna vertelde president Kimball ons wat het doel van de vergadering was en vroeg ieder lid van het Quorum volgens anciënniteit, te beginnen met broeder Ezra Taft Benson,



Joseph Smith Jr.

Tussen 1960 en 1976 is het ledental buiten de Verenigde Staten en Canada met 397 procent toegenomen.”

Twaalf het presidium van de kerk overnam.

Na de begrafenis van President Lee, riep president Kimball de apostelen op voor een vergadering in de raadskamer van de Salt Lake Tempel om drie uur 's middags op zondag 30 december. President Romney en ik hadden onze respectievelijke plaats van anciënniteit in de Raad ingenomen, dus waren we met z'n veertien. Na een lied en een openingsgebed door president Romney, maakte president Kimball, in alle nederigheid, zijn gevoelens aan ons bekend. Hij vertelde dat hij de hele vrijdag in de tempel had doorgebracht sprekend met de Heer onder het vergieten van vele tranen, terwijl hij bad om leiding bij het op zich nemen van zijn nieuwe verantwoorde-

of het Eerste Presidium volgens hen diezelfde dag moest worden georganiseerd, of dat we als Raad der Twaalf moesten voortgaan. Alle aanwezigen zeiden, „We moeten nu organiseren,” en president Kimball kreeg de nodige complimenten te horen over zichzelf en zijn werk met de Twaalf.

Vervolgens droeg broeder Ezra Taft Benson Spencer W. Kimball voor als President van de kerk. Dit voorstel werd gesteund door broeder Mark E. Petersen en eenstemmig goedgekeurd. Daarna droeg president Kimball zijn raadgevers voor: N. Eldon Tanner als eerste en Marion G. Romney als tweede raadgever. Beide broeders lieten weten dat ze bereid waren de functie te aanvaarden en al hun tijd en krachten eraan te wijden.

Zij werden eenstemmig goedgekeurd. Vervolgens droeg broeder Mark E. Petersen, tweede in anciënniteit in de Twaalf, Ezra Taft Benson voor als president van het Quorum der Twaalf. Ook dit werd eenstemmig goedgekeurd. Op dit punt gekomen, legden alle aanwezige leden hun handen op het hoofd van Spencer W. Kimball en sprak president Ezra Taft Benson de zegen, de ordening en de aanstelling uit van Spencer W. Kimball als twaalfde president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Daarna werden, bij monde van president Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner en Marion G. Romney respectievelijk als eerste en als tweede raadgever aangesteld in het Eerste Presidium van de kerk. Op dezelfde wijze sprak president Kimball vervolgens de zegen en de aanstelling uit van Ezra Taft Benson als president van het Quorum der Twaalf.

Op dat moment waren er nog maar elf leden van de Twaalf, hetgeen het noodzakelijk maakte een nieuwe man te roepen om de vacature in het Quorum te vullen. Het zal jullie misschien interesseren om te horen hoe het roepen van algemene autoriteiten gebeurt. Zij worden door de President gekozen door middel van inspiratie en openbaring terwijl hij de namen overweegt van hen die, op zijn uitnodiging, zijn aanbevolen door leden van de Twaalf, tezamen met degenen die hij zelf misschien in gedachten had. Omdat God de man roept door inspiratie en openbaring, is een algemene autoriteit feitelijk een door de Heer benoemd man die door de Raad der Twaalf wordt goedgekeurd alvorens te worden geroepen en aangesteld.

Ik zal jullie hiervan een voorbeeld geven door een ervaring te vertellen van president Heber J. Grant. Toen hij lid was

van de Raad der Twaalf en door de President van de kerk werd gevraagd om namen voor te leggen, stelde hij herhaaldelijk ter overweging de naam voor van een van zijn zeer goede vrienden wanneer er in een vacature in de Raad der Twaalf moest worden voorzien. De man werd nooit gekozen en er wordt gezegd dat president Grant eens zei dat als hij ooit President van de kerk werd en er in een vacature moest worden voorzien, hij die man zou roepen omdat hij zo uitzonderlijk bekwaam was.

Nadat hij President was geworden en er een open plaats moest worden gevuld, zei hij tegen de Heer dat hij wel wist wie hij wilde hebben, maar dat hij de man wilde kiezen die de Heer wilde hebben. De naam van Melvin J. Ballard, die president Grant slechts heel oppervlakkig kende, kwam herhaaldelijk in zijn gedachten om hem te laten weten dat dit de man was die moest worden geroepen. Hij werd voorgedragen door president Grant en goedgekeurd door de Twaalf. Ik wil jullie ook mijn eigen ervaring vertellen. In oktober 1960, toen ik ringpresident was van de Ring Calgary in Alberta, Canada, woonde ik de algemene conferentie bij in Salt Lake City. Op de vrijdagavond werd ik opgebeld met de boodschap dat president McKay mij zaterdagochtend - de volgende dag - wilde spreken. Ik wist helemaal niet wat hij van me wilde en sliep die nacht dus niet zo best. Op de gestelde tijd was ik op zijn kantoor. Terwijl ik in een stoel tegenover hem zat, keek hij me recht in de ogen, legde een hand op m'n knie en zei, „President Tanner, de Heer wil dat u een roeping aanvaardt als algemene autoriteit, als een assistent van de Twaalf.” Vervolgens vroeg hij me hoe ik er tegenover stond.

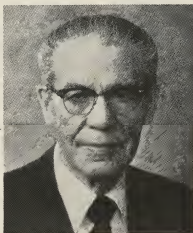
Ik weet niet wat ik toen precies zei. Ik trachtte hem ervan te verzekeren dat ik

mij zeer geëerd voelde en tevens erg ontoereikend, maar bereid en gewillig om een roeping te aanvaarden en om al mijn tijd en kracht te geven in dienst van de Heer.

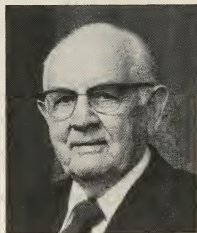
Die ochtend werd mijn naam voorgelezen, gelijk met de namen van de broeders Franklin D. Richards en Theodore M. Burton, om als assistenten van de Twaalf te worden gesteund, tezamen met de andere algemene ambtenaren

tegenstemmer erop stond dat zijn stem werd vastgelegd. Dit is hoe wij tewerk gaan in geval van een tegenstem:

alle aanwezigen op deze ene na stemden voor het steunen van degenen wier namen waren voorgelezen, dus vroeg ik deze broeder met broeder Hinckley te spreken, met het doel hem in de gelegenheid te stellen te vertellen waarom hij niet bereid was de voorgestelde ambtenaren te steunen. Zonodig kan deze



N. Eldon Tanner



President Spencer W. Kimball

Er was nog geen minuut verlopen en het moment dat de Twaalf het

van de kerk. Vervolgens werden wij door de aanwezigen op de conferentie goedgekeurd. Alle ambtenaren in de kerk worden op hun eigen niveau op ongeveer dezelfde manier gekozen.

Dit is ook een geschikt moment om de vraag te beantwoorden van wat er gebeurt als iemand tegenstemt. Dit gebeurde inderdaad op de oktoberconferentie van 1977. Sommige van jullie hebben toen naar de uitzending geluisterd en zullen zich herinneren dat de

reden dan worden voorgelegd aan het Eerste Presidium.

Ik wil jullie ook vertellen over een ervaring die ik had toen ik de opdracht kreeg een ring in Nieuw-Zeeland te reorganiseren. Ik had, op de toenmalige ringpresident na, nog nooit iemand ontmoet die in Nieuw-Zeeland woonde. Ik vroeg om een lijst van de bisschoppen en de hoge raad van die Nieuwzeelandse ring en bij het doorlezen ervan was het net alsof één naam eruit sprong. De

naam was Campbell. Iedere keer dat ik de lijst doornam deed zich hetzelfde voor. Bisschop Vandenberg was met mij meegerisd en nadat we om leiding hadden gebeden, hadden we met al deze mensen een gesprek.

Na afloop van de interviews zei ik tegen bisschop Vandenberg, „Laten we de Heer om instructies vragen.” Dat deden we en toen we opstonden vroeg ik, „Als

Presidium. Zij zijn verantwoordelijk voor het toezicht op al het bestuurswerk dat wordt gedaan door de leden van het Eerste Quorum van Zeventig. Zij zijn verantwoordelijk voor het vaststellen van ringconferenties over de gehele kerk en het geven van opdrachten aan de algemene autoriteiten om deze conferenties bij te wonen, die het gehele jaar door iedere week worden gehouden, behalve in de maand juli.



Marion G. Romney



Ezra Taft Benson

*tussen het sterven van president Lee
presidium van de kerk overnam.*

u het moest zeggen, wie zou u dan kiezen als president van deze ring?”

Hij zei, „Bill Campbell.” Ik had zijn naam geen enkele keer genoemd tegen bisschop Vandenberg. Dit was weer een bewijs dat de Heer inderdaad aanwijzingen geeft bij deze aanstellingen.

Laat ik nu in het kort enkele van de activiteiten van de Twaalf in hoofdlijnen aangeven. De raad der Twaalf is verantwoordelijk voor alle geestelijke zaken van de kerk onder leiding van het Eerste

Alle algemene autoriteiten bereiden zich ijverig voor op het benutten van de programma's die voor de vergadering op de zaterdagavond en voor de algemene vergadering op de zondagmorgen worden verschaft, ten einde alle mensen in de kerk te motiveren tot een betere levenswijze. Zij komen tezamen met de ringpresidia en de ringambtenaren en bespreken de vooruitgang die zij hebben gemaakt en hoe zij het nog beter kunnen doen. Van de algemene autoriteiten

wordt verlangd dat zij hun gezin voor iedere opdracht om een conferentie te bezoeken, een zendingsgebied af te reizen enzovoorts, voor minstens twee dagen tot soms wel twee weken verlaten. De Raad der Twaalf is ook verantwoordelijk voor het plannen van instructiebijeenkomsten voor nieuwe zendingspresidenten en een jaarlijkse instructiebijeenkomst voor de regionale vertegenwoordigers. Zij zijn verantwoordelijk voor het toezicht op al het werk over de hele kerk dat betrekking heeft op het kerkelijke programma. (Zoals jullie zullen merken, beschrijf ik later het werk dat het Eerste Presidium met de Twaalf doet op hun donderdagse en andere vergaderingen.) De Twaalf vergaderen ook regelmatig om de rapporten aan te horen van de andere algemene autoriteiten die de ringconferenties hebben bijgewoond en om bestuursvergaderingen te bespreken.

Voordat ik iets zeg over de Zeventig, wil ik even het volgende voor jullie herhalen. Naarmate de kerk groeide, groeide ook de behoefte aan meer hulp, en dus werd besloten een aantal mannen aan te stellen als assistenten van de Twaalf. Later werden er regionale vertegenwoordigers geroepen van de Twaalf, die dichterbij de ringambtenaren zouden zijn en hen ogenblikkelijk konden helpen.

Het is interessant om op te merken dat het juist in de jaren zeventig was dat de kerk was gegroeid tot een punt waar het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf besloten om het Eerste Quorum van Zeventig te organiseren. Op dat moment werden zij die aangesteld waren geweest als assistenten van de Twaalf geordend tot Zeventigen en lid van het Eerste Quorum van Zeventig.

Er werden meer regionale vertegenwoordigers aangesteld, waardoor het voor verafgelegen zendingsgebieden en

ringen mogelijk werd in nauwer contact te staan met hen die gekozen waren om te helpen bij het besturen van de kerk. Deze regionale vertegenwoordigers waren mannen met grote ervaring in het besturen van ringen, wijken en zendingsgebieden.

Welnu, wat betreft de Zeventigen lezen we: „De Zeventigers moeten in de naam des Heren handelen onder aanwijzing van de Twaalfen . . . om de kerk op te bouwen, en alle aangelegenheden er van onder alle natiën te regelen.” (LV 107:34.) Mag ik dat nogeens lezen: „Om de kerk op te bouwen, en alle aangelegenheden er van onder alle natiën te regelen.” Verderop zal ik nog wat meer vertellen over hun verantwoordelijkheden.

De patriarch van de kerk geeft zegens aan die leden van de kerk die hem erom vragen. Van tijd tot tijd krijgt hij ook de opdracht daarheen te reizen waar de kerk geen patriarch heeft om de leden in die gebieden hun zegen te geven.

De leden van de Presiderende Bisschop van de kerk worden geroepen geordend en aangesteld net als alle andere algemene autoriteiten, behalve dan de President van de kerk. Ieder lid van de Presiderende Bisschop kan uit welke ring of zendingsgebied dan ook worden geroepen. Het is de taak van de Presiderende Bisschop onder leiding van het Eerste Presidium te presideren over de stoffelijke zaken van de kerk.

Ik zou jullie willen uitleggen hoe de kerk vanuit het hoofdkwartier wordt bestuurd. Alle zaken betreffende het bestuur van de kerk vallen onder het Eerste Presidium en worden over het algemeen in drie categoriën verdeeld: ten eerste de zaken die rechtstreeks door het Eerste Presidium worden behandeld; ten tweede, geestelijke zaken die onder leiding van het Eerste Presidium door de Twaalf worden behandeld; ten derde, stoffelijke

zaken die onder leiding van het Eerste Presidium door de Presiderende Bisschap worden behandeld.

Laat me nu enkele zaken noemen die rechtstreeks door het Eerste Presidium worden beheerd: gebiedsconferenties, plechtige bijeenkomsten; de afdeling begroting, onderwijs, historie en personeel; tempels; verificatie; de coördinerende raad; en de welzijnszorg.

Op 't ogenblik ressorteren vijf afdelingen onder de Twaalf. Iedere afdeling wordt beheerd door twee of drie van de zeventigen, onder leiding van de Twaalf, met hun staf. Deze afdelingen zijn: priesterschap, zendingswerk, genealogie, leidersopleiding en coördinatie. Ik zal heel in 't kort over een paar van deze afdelingen spreken. De afdeling priesterschap zorgt voor trainingsmiddelen, lesboeken, en handboeken voor de Melchizedekse en Aäronische priesterschap en de hulporganisaties en bepaalt hoe deze moeten worden gebruikt; ziet toe op de activiteitenprogramma's; en is verantwoordelijk voor de tijdschriften van de kerk.

De afdeling coördinatie controleert al het materiaal voor de studiecursussen en tijdschriften wat betreft de leerstellingen codes enzovoort, en brengt verslag uit aan het coördinatiecomité, dat bestaat uit het hoofd van ieder van deze vier afdelingen plus het hoofd van de coördinatie, tezamen met de presiderende bisschop en het hoofd onderwijs. Hier wordt al het onderwijs- en trainingmateriaal gecoördineerd met de bedoeling de individu voor te bereiden op tempel en zendingswerk, op verantwoordelijkheden in de verschillende organisaties in de kerk en op het leven. Dit is het hele doel van de kerk: de individu voor te bereiden op het eeuwige leven.

De afdeling zendingswerk verschaft materiaal voor het verkondigen van het evangelie door de zending en voor de

voorbereiding van toekomstige zendelingen, deelt de zendelingen in en heeft het toezicht op de exploitatie van de bezoekerscentra en andere zaken die betrekking hebben op het zendingsprogramma.

Het zal jullie misschien interesseren om te horen hoe een zending wordt geroepen. De bisschop dient een interview te hebben met de toekomstige zending voordat de zaak met de ouders wordt besproken, zodat hij de houding en waardigheid van de kandidaat kan bepalen voordat iemand weet dat hij of zij voor een zending wordt overwogen. Als hij de persoon waardig bevindt en verlangend om op zending te gaan, spreekt hij erover met de ouders; vervolgens, als alles in orde is, beveelt de bisschop hem of haar aan bij de ringpresident, die de persoon eveneens een interview afneemt met betrekking tot de waardigheid en houding. Wanneer hij of zij waardig en bereid wordt bevonden, wordt er een aanbeveling ingediend bij het Eerste Presidium.

Bij het bepalen waar hij of zij op zending wordt geroepen, worden verschillende factoren in overweging genomen, zoals de aanleg van de persoon, zoals blijkt uit het aanbevelingsformulier, en de zendingsgebieden die op dat moment zendelingen nodig hebben. Vervolgens wordt de persoon, door inspiratie, geroepen naar het zendingsgebied waar hij of zij de Heer het beste kan dienen. Daarop ontvangt hij of zij een oproep van de President van de kerk, die schriftelijk moet worden beantwoord.

Dit doet mij denken aan een verhaal over een zendingsoproep dat jullie wel zal interesseren en dat aantoont hoe de inspiratie van de Heer zijn werk bestuurt. Ik zou er nog veel meer kunnen vertellen. Maar bij één gelegenheid, nadat een aantal brieven met de zendingsoproep waren verstuurd, ontving de

uitvoerend secretaris van de afdeling zendingswerk een telefoontje van de moeder van een jongen die op zending was geroepen naar het oosten van de Verenigde Staten. De moeder vertelde dat zij en haar man bijzonder teleurgesteld waren, daar reeds twee generaties van de familie op zending waren geweest in Duitsland en zij een verzoek hadden ingediend om hun zoon ook naar Duitsland op zending te laten roepen. De secretaris vroeg de moeder wat haar zoon ervan vond en ze antwoordde dat hij op school was en dat zij de brief in zijn afwezigheid open had gemaakt. Hij wist nog niet waarheen hij geroepen was. De secretaris liet weten enigszins verbaasd te zijn dat de moeder de enige brief die de jongen wellicht ooit van de President van de kerk zou ontvangen had opengemaakt en stelde voor dat ze hem terug zou bellen nadat haar zoon de brief had gelezen. De volgende dag belde de moeder terug, bood haar verontschuldigingen aan en vertelde dat haar zoon heel blij was met zijn oproep. In zijn hart had hij gebeden dat hij niet naar het buitenland zou worden opgeroepen. En nu wat betreft de decentralisatie: de grote groei en uitbreiding van de kerk over de gehele wereld heeft een decentraliseren van het bestuur nodig gemaakt, vooral op het gebied van het organiseren en trainen van de leden daar waar de kerk zich in nieuwe gebieden heeft gevestigd. Er zijn nieuwe gemeenten, districten, wijken en ringen die grotendeels bestaan uit leden die weinig of helemaal geen ervaring hebben gehad met de besturen van kerkelijke aangelegenheden. In Caracas, Venezuela, bijvoorbeeld, dat ik een jaar of twee geleden bezocht, schreef de zendingspresident een vergadering van de leden uit. Er kwamen er drie of vierhonderd, waarvan geen enkele langer dan vijf jaar

lid van de kerk was geweest. Vorig jaar hebben we in Caracas een ring georganiseerd; het oudste lid was slechts zeven jaar lid van de kerk. Het zal iedereen wel duidelijk zijn, dat er veel training en hulp moet zijn voor dit soort organisatie in deze nieuwe gebieden.

Om jullie een idee te geven van hoeveel de kerk gegroeid is tussen 1960 en 1976 - dat wil zeggen, in de tijd dat ik een algemene autoriteit ben geweest - het ledental is in die jaren meer dan verdubbeld. Buiten de Verenigde Staten en Canada was er een toename van 397 procent. In de afgelopen zes jaar is het aantal wijken buiten de Verenigde Staten en Canada toegenomen van 278 tot 892, en de ringen van 48 tot 143. De statistieken van september 1977 geven de volgende totalen: 862 ringen, 5648 wijken, 1495 zelfstandige gemeenten in ringen, 158 zendingsgebieden en meer dan 24000 zendelingen.

Ten einde aan onze verantwoordelijkheden tegemoet te kunnen komen, is de wereld verdeeld in zones en gebieden, die door zone-adviseurs en gebiedssupervisors worden gepresideerd. Vijf van deze zones en twaalf gebieden liggen buiten de Verenigde Staten. Alle zone-adviseurs en gebiedssupervisors, zowel in de Verenigde Staten als daarbuiten, zijn lid van het Eerste Quorum van Zeventig. De zone-adviseurs van alle zones van de wereld blijven op het hoofdkwartier. Iedere gebiedssupervisor buiten de Verenigde Staten en Canada heeft de opdracht in zijn eigen gebied te wonen.

De gebiedssupervisors zijn over de regionale vertegenwoordigers gesteld, die, zoals ik reeds zei, bestaan uit ervaren, bekwame mannen en waar mogelijk gekozen zijn uit die regio. Iedere regionale vertegenwoordiger werkt met een aantal ringen en zendingsgebieden. Dit stelt de leiders in die ringen en zendings-

gebieden in de gelegenheid een nauw en regelmatig contact te hebben met de gebiedssupervisor door middel van de regionale vertegenwoordiger, in plaats van rechtstreeks met het hoofdkwartier in Salt Lake City contact op te moeten nemen; en de gebiedssupervisor is tevens in staat vele van de problemen die onmiddellijke aandacht behoeven meten aan te pakken. Op deze wijze kan veel training en hulp op plaatselijk niveau worden gegeven. De gebiedssupervisors brengen rapport uit aan de zone-adviseurs, die op hun beurt rapporteren aan de Raad der Twaalf.

Laten we nu eens kijken naar het bestuur van de Presiderende Bisschap. Zoals ik daarnet al zei, zijn de leden van de Presiderende Bisschap verantwoordelijk voor het besturen van alle stoffelijke zaken die hen worden toegewezen door het Eerste Presidium. Dit omvat onder andere onroerende goederen, in welk verband zij optreden als een service-afdeling voor de aankoop van grond en het bouwen en onderhouden van gebouwen van de kerk. Zij hebben ook het toezicht op zaken die te maken hebben met financiën, lidmaatschapskaarten, vastengaven, tienden, centrale inkopen, vertaalwerk en distributie. Daarnaast dragen zij de zware verantwoordelijkheid voor het besturen van de welzijnszorg, waarvan het uitermate belangrijke programma en beleid wordt bepaald door het Comité Welzijnszorg dat bestaat uit het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf, de Presiderende Bisschap en het presidium van de Zustershulpvereniging. Onder het programma van de welzijnszorg ressorteert ook de Deseret Industries over de gehele wereld; de welzijnsprojecten van de ringen, wijken en zendingsgebieden; de voorraadschuren van de bisschop enzovoort.

Ten einde deze zaken te kunnen besturen

buiten de Verenigde Staten en Canada, zijn er ook gebiedssupervisors van de Presiderende Bisschap, die toezicht houden op deze zaken in het gebied waar zij wonen en waar zij verantwoordelijk zijn voor het besturen van de stoffelijke zaken. Wederom stelt dit de plaatselijke mensen in de gelegenheid onmiddellijke aandacht te krijgen voor hun problemen en de juiste training op alle bestuursgebieden. Gebiedssupervisors van de algemene autoriteiten en van de Presiderende Bisschap werken heel nauw samen.

We komen nu aan het Eerste Presidium, dat tezamen met een secretaris die een volledig verslag maakt van de werkzaamheden, iedere dinsdag, woensdag, donderdag en vrijdag om acht uur 's ochtends vergadert. Hun besprekingen omvatten de correspondentie die aan het Eerste Presidium is gericht - die van alles bevat, van vragen over gaatjes laten maken in de oren, tot beroepen tegen beslissingen tot excommunicatie door het ringpresidium en de hoge raad. Er zijn vragen over normen ten aanzien van kleding en persoonlijke verzorging, hypnose, het heiligen van de sabbat, het interpreteren van de Schriften, sensitivity-training, verzegelingen, klachten over plaatselijke ambtenaren, reïncarnatie, het schenken van lichaamsdelen aan de wetenschap of aan anderen, crematie, transplantaties, rechtskundige aangelegenheden enz. enz.

Daarnaast zijn er nog vele andere zaken die aandacht behoeven, zoals het kiezen van nieuwe tempelpresidia en beslissingen over wanneer en waar nieuwe tempels gebouwd moeten worden, en andere zaken die in de vergadering met de Raad der Twaalf of met de Presiderende Bisschap besproken zullen worden. Zij maken ook plannen voor de gebiedsconferenties die over de gehele

wereld worden gehouden, alsmede de plechtige bijeenkomsten.

Iedere dinsdagochtend om 10 uur vergaderen zij met het comité uitgaven dat bestaat uit het Eerste Presidium, vier leden van de Twaalf en de Presiderende Bisschap. Dit is waar de hoofden van verschillende afdelingen hun verzoeken om diverse uitgaven ter overweging voorleggen en toewijzingen worden gedaan. De afdeling onroerend goed dient bijvoorbeeld aanvragen in voor de aankoop van grond en gebouwen, zoals ring- en wijkgebouwen, zendingskantoren, bezoekerscentra enz., alsmede uitzettingen over de onderhoudskosten. De Presiderende Bisschap dient ook aanvragen in voor uitgaven met betrekking tot welzijnsprojecten.

De vergaderingen van het Eerste Presidium op de woensdag worden benut om te luisteren naar rapporten van de hoofden van de verschillende afdelingen die rechtstreeks onder het Eerste Presidium vallen, zoals de afdelingen historie, personeel en voorlichting. Afspraken met belangrijke bezoekers worden zo mogelijk ook voor de woensdagochtend gemaakt. Aan de hand van hetgeen wij rechtstreeks en langs omwegen te horen krijgen, ben ik altijd zeer onder de indruk van de invloed die de President van de kerk op deze bezoekers heeft.

Eens in de maand op een woensdagochtend vergadert het Eerste Presidium met de gecombineerde onderwijsraad van de kerk en de raad van beheer om alle zaken te bespreken die te maken hebben met de universiteiten, colleges, instituten en seminaries en andere scholen van de kerk. Op een andere woensdagochtend eens in de maand vergaderen zij met de coördinerende raad, die bestaat uit het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf en de Presiderende Bisschap. Op deze vergadering wordt er over kwesties

van bestuur gesproken en beslist, om ervoor te zorgen dat alle gebieden van verantwoordelijkheid duidelijk en gecoördineerd zijn.

Iedere donderdagochtend om 10 uur voegen de leden van het Eerste Presidium zich bij de Raad der Twaalf in de opperzaal van de tempel, waar de Twaalf al sinds 8 uur bij elkaar waren. In dit vertrek hebben de leiders van de kerk steeds leiding ontvangen van de Heer sinds de tempel werd gebouwd. Men ervaart hier een heel bijzonder geestelijk gevoel en soms wordt men zich bewust van de aanwezigheid van sommige van de grote leiders die ons voor zijn gegaan. Aan de wand hangen de portretten van de twaalf presidenten van de kerk en van de patriarch Hyrum. Er zijn ook schilderijen van de Heiland bij de zee van Galilea, waar Hij een aantal van zijn apostelen riep, en andere die zijn kruisiging en zijn hemelvaart uitbeelden. Wij worden herinnerd aan de vele grote leiders die in deze raadskamer hebben gezeten en aan de vele belangrijke beslissingen die hier onder leiding van de Heer werden genomen.

Wanneer het Eerste Presidium donderdags om 10 uur dit vertrek binnenkomt, geven wij een hand aan alle leden van de Twaalf en doen vervolgens onze tempelkleding aan. Wij zingen een lied, knielen neer voor het gebed en scharen ons vervolgens om het altaar voor de gebedskring. Daarna trekken we onze gewone kleding weer aan.

Nadat de notulen van de vorige vergadering zijn besproken, geven wij onze aandacht aan zaken zoals het goedkeuren van wijzigingen in de bisschappen, zoals aanbevolen door de ringpresidenten - hetgeen reeds besproken is in de vergadering van de Twaalf (het zal jullie misschien interesseren te weten dat wij in 1977 gemiddeld vijftientwintig à dertig nieuwe bisschoppen in de week goedkeurden); veranderingen in de organisatie van ringen, wijken, zendings-

gebieden en tempels over de gehele wereld, waaronder grenzen en ambtenaren; ambtenaren en het besturen van hulporganisaties; zaken die voorgelegd zijn door de hoofden van de verschillende afdelingen; en onze rapporten van ringconferenties en andere activiteiten van de afgelopen week, zoals begrafenissen, spreekopdrachten enzovoort. Het is in deze vergadering dat eventuele veranderingen in het bestuur of het beleid worden overwogen en goedgekeurd, waarna het officiële beleid van de kerk wordt. Laat mij een ervaring vertellen over deze besprekingen.

Ik herinner mij levendig hoe een zaak werd besproken waarover diverse leden van de Twaalf verschillende standpunten hadden en deze ook openlijk naar voren brachten. Toen president McKay de discussie samenvatte en zei, „Volgens mij moeten wij het volgende doen,”

wendde ik mij tot de broeder naast mij en zei:

„Is het niet heerlijk te ervaren hoe hij altijd het goede antwoord vindt en dat wij allemaal het gevoel hebben dat het het juiste antwoord is?”

Mijn collega keek mij aan en antwoordde, „Je luistert ook naar een profeet van God.” Dit is hoe wij weten dat welke beslissing dan ook de eenstemmige beslissing van de groep wordt, ongeacht de gevoelens van wie dan ook vóórdat het besluit genomen werd.

Op de eerste donderdag van de maand vergadert het Eerste Presidium met alle algemene autoriteiten - de leden van de Twaalf, de patriarch van de kerk, de Zeventigen en de Presiderende Bisschop. Op deze vergadering worden allen op de hoogte gesteld van eventuele veranderingen in programma's of werkwijzen en geïnstrueerd in hun taken of verant-



Omdat God de man roept door inspiratie en openbaring, is een algemene autoriteit feitelijk een door de Heer benoemd man die door de Raad der Twaalf wordt goedgekeurd alvorens te worden geroepen en aangesteld.

woordelijkheden. De President vraagt aanwezigen om hun getuigenis te geven, waarna wij onze tempelkleding aantrekken, van het avondmaal nemen en een gebedskring houden waar alle aanwezigen aan deelnemen. Na dat gebed vertrekken allen behalve het Eerste Presidium en de Twaalf, en dezen trekken hun gewone kleding weer aan en zetten hun vergadering voort.

Na afloop van de vergadering op de donderdagochtend gebruiken het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf samen de lunch in een bepaald vertrek waar een prachtig schilderij hangt van het laatste avondmaal. Dit is een periode van ontspanning waarin wij ervaringen uitwisselen en zaken van algemeen belang bespreken. Als ik maar voldoende tijd had zou ik jullie hele interessante dingen hierover kunnen vertellen.

Iedere vrijdagochtend om 9 uur vergadert de Presiderende Bisschap met het Eerste Presidium om rapport uit te brengen en bestuursaangelegenheden te bespreken.

Zoals jullie wel weten bezit de kerk ook een aantal zakelijke ondernemingen zoals de Bonneville International Corporation, de Beneficial Life

Insurance Company, het Hotel Utah, de Zions Securities Corporation, het dagblad Deseret News en de Deseret Mutual Benefit Association, die geëxploiteerd worden in het belang van de kerk en diensten verlenen aan de gemeenschap. Er zijn mensen die ten onrechte menen dat de kerk geen belasting betaalt. Ik verzeker jullie echter dat alle maatschappijen van de kerk evenveel belasting betalen als iedere andere maatschappij.

Wij hopen en bidden altijd - iedere dag - dat de kerk wordt bestuurd zoals de Heer haar bestuurd wil hebben door hen die in verantwoordelijke posities zijn gesteld - het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf, de patriarch van de kerk, het Eerste Quorum van Zeventig en de Presiderende Bisschap - en dat ook de plaatselijke ambtenaren moge worden gezegend en geleid. Ik geef mijn getuigenis dat de Heer zelf de kerk bestuurt door middel van een profeet van God en het is mijn nederig gebed dat wij dat allemaal zullen waarderen, ons lidmaatschap in de kerk zullen waarderen en er ijverig naar zullen streven ons voor te bereiden op het eeuwige leven. In de naam van Jezus Christus. Amen.

*Ik liep vandaag waar Jezus liep,
In dagen lang geleën.
Ik ging dezelfde weg als Hij,
Met eerbied in mijn treën.
Dees lanen zijn hetzelfde nog,
Een vrede wonderbaar!
Ik liep vandaag waar Jezus liep
En voelde: Hij was daar!*

*Mijn weg ging ook door Bethlehem;
Herinneringen zoet;
Die heuvels van Galilea,
Hij kende ze zo goed!
D'Olijfberg, heilige strijd,
Waar Hij ons heeft bevrijd.
Ik zag de machtige Jordaan,
Als in de vroeg're tijd.*

*Ik knielde ook waar Jezus knield,
Waar Hij eens eenzaam bad;
De hof van het Getsemané,
Zijn angst voeld' ik in mijn hart!
Ik nam mijn zware last weer op,
En met Hem aan mijn zij,
Beklom 'k de heuvel Calvarie:
Daar aan het kruis stierf Hij!*

*Ik liep vandaag waar Jezus liep,
En voelde Hem dicht bij mij!*

*Naar Daniel S. Twohig
vertaling J. van Wijk*

De tijd van de herstelling

door Glen M. Leonard

Geschiedenissen van de herstelling van het evangelie en de ware kerk nemen gewoonlijk een aanvang met het eerste visioen van Joseph Smith, dat de heiligen der laatste dagen heel goed kennen. Maar als inleiding tot deze serie artikelen over de geschiedenis van de kerk, is het de moeite waard een nadere blik te werpen op de achtergrond waartegen de herstelling plaatsvond. Zoals president Joseph Fielding Smith schreef, „De dageraad van een betere dag begint te glore over de natiën.” (*Essentials in Church History*, 11e editie, blz. 18.)

De lange geschiedkundige ontwikkeling die gevoerd had tot godsdienstvrijheid in de Verenigde Staten kan honderden jaren terug worden gevolgd. De beroemde stellingen van Maarten Luther luiden de reformatie in. Maar wat betreft de erfenis van Joseph Smith via zijn voorvaders in Nieuw-Engeland, was een nog belangrijker christelijk hervormer de Zwitserse theoloog Calvijn. Het waren de leringen van Calvijn die een aantal Engelse protestanten ertoe had gebracht zich af te scheiden van de Staatskerk en uit te wijken naar de



Zes mannen namen deel aan de organisatie van de kerk in 1830, hoewel er nog anderen aanwezig waren. Joseph Smith Jr. ontving een openbaring van de Heer in hun bijzijn, die later LV afdeling 20 werd, waarin de Heer de presiderende ambtenaren die in deze heilige vergadering werden gesteund erkent.

koloniën van Noord-Amerika. Op hun beurt hielpen zij vastheid te geven aan de godsdienstige houding van Amerika. De puriteinen bijvoorbeeld beschouwden zich als een bijzonder volk dat van God de opdracht had gekregen een voorbeeldige christelijke gemeenschap een stad Zion, in de nieuwe wereld op te bouwen. Hoewel het puritanisme een overheersende godsdienstige invloed was in de Engelse koloniën, was het toch niet de enige van belang. Vele andere christelijke sekten vestigden daar gemeenten, hetgeen ertoe bijdroeg Amerika te karakteriseren als een land van godsdienstige verscheidenheid. De Amerikaanse revolutie van 1776 hielp de totstandkoming van de godsdienstvrijheid door het scheppen van een politiek klimaat dat voerde tot een formele scheiding tussen kerk en staat. Naarmate deze beweging tot scheiding tussen kerk en staat zich in de nieuwe natie verbreidde, werd het land van tijd tot tijd overspoeld door godsdienstige oplevingen. Deze waren begonnen in de jaren negentig van de achttiende eeuw en waren nog steeds aan de gang na de Brits-Amerikaanse oorlog van 1812.

Een van deze oplevingen bereikte haar hoogtepunt aan het eind van de jaren twintig van de vorige eeuw in het westen van de staat New York, waar vele vroegere Nieuw-Engelanders, die meer naar het westen waren getrokken in een poging betere levensomstandigheden te vinden, zich tot de godsdienst wendden op zoek naar een blijvende betekenis in het leven. Sommigen handelden op eigen gezag bij verschillende pogingen om het evangelie vanouds te herstellen. Dikwijls werden zij bewogen door een vurig geloof dat de wederkomst van de Heiland ophanden was.

Een van de meest actieve van deze groepen noemde zich de Discipelen van Christus, die ook wel de Campbellieten

werden genoemd naar hun stichter Thomas Campbell en zijn zoon Alexander. Sidney Rigdon, die later heel nauw samenwerkte met de profeet Joseph Smith, was een van hun meest populaire predikanten. Alvorens zich aan te sluiten bij de Campbellieten was Sidney Rigdon doopsgezind geweest. De kerk van de Discipelen van Christus trok verschillende andere onderzoekers aan die later vooraanstaande heiligen der laatste dagen werden onder andere Parley P. Pratt. Een van de punten die hen het meeste aansprak was de nadruk die deze organisatie legde op de noodzaak voor een herstelling van de fundamentele beginselen van het Nieuwe Testament van geloof, bekering, doop en de gave van de heilige Geest. Maar een aantal van de nieuwe leden vroegen zich af of de Campbellieten wel het juiste gezag hadden om de verordeningen van de verlossing te bedienen.

Onder degenen die in het westen van de staat New York op zoek waren naar het ware evangelie van Jezus Christus, was de familie van Joseph Smith. Zijn vader, Joseph Smith sr. en zijn moeder, Lucy Mack Smith, waren beide afkomstig uit Nieuw-Engeland. Op boerderijen in New Hampshire en in Vermont was het gezin ontmoedigd geraakt door de slechte grond, vroege vorst, misoogsten en een tyfusedepidemie. Aldus was de familie Smith, vader, moeder en acht kinderen, naar het westen getrokken. In de buurt van het dorpje Palmyra ontgonnen zij vier hectare grond in de beboste heuvels van die streek en bouwden een hut met twee kamers beneden en nog twee dakkamertjes. Later werd er nog een stuk bijgebouwd onder een afdak.

Het gezin moest zich in leven houden met het opknappen van allerlei klusjes. Joseph sr. kookte stroop uit het sap van de ahornbomen. Samen met zijn zoons groef hij waterputten en maakte emmers

en tonnen. Lucy beschildeerde tafeltjes van zeildoek en bakte verschillende soorten brood en pasteien. Hun burens leerden het gezin kennen als betrouwbare, hardwerkende mensen.

Deze landelijke streek bood niet veel mogelijkheden voor de ontwikkeling van de kinderen en zij bezochten de school niet veel langer dan een maand of drie in het jaar. Zij leerden dan ook weinig meer dan wat lezen, schrijven en rekenen. Maar één van de kinderen, Joseph Smith jr., stelde veel belang in boeken en studeerde op eigen houtje. Hij las ook de plaatselijke krant en werd lid van een debateringsclub voor jongelui. Zijn moeder herinnerde zich Joseph later als een „opmerkelijk rustig, gelijkmoedig kind,” dat zijn ouders bewonderde en dikwijls zijn liefde en waardering voor hen te kennen gaf.

De familie Smith had zich bij geen enkele kerk aangesloten, maar bestudeerde de Schriften met elkaar. In ongeveer 1819 begonnen zij de kerken in het Palmyra-Manchester gebied te onderzoeken. Dat was het jaar dat de methodisten een jaarlijkse conferentie hielden in het plaatsje Vienna (dat tegenwoordig Phelps heet), ongeveer 16 km van de boerderij van de familie Smith. Tientallen predikanten kwamen bij elkaar om te beraadslagen over het beleid van deze geloofsgemeenschap. Zoals toendertijd de gewoonte was, verspreiden zij zich na de conferentie in de omgeving voor het houden van opwekkingsvergaderingen. Predikanten van de doopsgezinden en presbyterianen graasden de streek ook af voor bekeerlingen. Lucy Smith, haar dochter Sophronia en de jongens Hyrum en Samuel sloten zich aan bij de presbyterianen en zetten hun lidmaatschap schijnbaar voort tot ongeveer 1828. Joseph Smith sr., William en Joseph jr. besloten echter zich bij geen enkel kerkgenootschap aan te sluiten.

Eerder dan hem klaarheid te schenken, liet de evangelieprediking van de rondtrekkende predikanten Joseph jr. ontgoocheld achter. Volgens hem was het grote vuur van deze godsdienstige opleving alleen maar een bewijs van de verwarring onder hen die een geloof beleden. „Ik wist niet wie het bij het rechte eind had en wie niet,” zei hij in zijn herinneringen in 1835, „maar achtte het van primair belang dat ik het bij het rechte eind zou hebben.” (BYU Studies, 9:284, lente 1969.)

Hoewel hij zich bij geen enkele van de kerkgenootschappen die zo fel wedijverden om bekeerlingen aansloot, bestudeerde, overdacht en onderzocht Joseph het bestaande christendom heel zorgvuldig. Zijn studie deed hem tot de slotsom komen dat de kerk uit het Nieuwe Testament niet langer op aarde was en dat het mensdom „was afgefallen van het ware en levende geloof.” (BYU Studies, 9:279.) Terwijl hij op zekere dag de Schriften bestudeerde, las hij in de geschriften van Jakobus een geïnspireerde vermaning om door gebed om goddelijke wijsheid te vragen. (Zie Jakobus 1:5.) Joseph kwam tot de conclusie dat tenzij hij in onzekerheid wilde blijven, hij moest doen zoals de apostel vanouds aanraadde.

In het voorjaar van 1820 knielde Joseph Smith, op dat moment een jongen van nog geen vijftien, in een afgelegen bosje dicht bij het huis neer om te bidden. Volgens de verklaringen die hij later van die belangrijke ochtend gaf, was hij bezorgd om zijn eigen zaligheid en om het welzijn van de mensheid. Wat hij echter specifiek wilde weten, was of hij zich bij een van de kerken diende aan te sluiten. Maar toen hij was begonnen te bidden kreeg Joseph te maken met een verschrikkelijke worsteling. Terwijl hij bad werd hij gegrepen door een kwade macht die zo sterk was dat hij niet kon

spreken. Verwarrende gedachten schooten door zijn hoofd en hij hoorde een geluid alsof iemand op hem toeliep. Weldra was hij in een dikke duisternis gewikkeld die dreigde hem te overmeesteren.

Ondanks zijn ontsteltenis bleef de jonge Joseph inwendig hidden om verlossing en de kwade geest verdween en werd vervangen door een kolom van helder licht die op hem nederdaalde in het bos. In dit prachtige licht verschenen twee heerlijke wezens. Een van hen noemde Joseph bij zijn naam, wees op de ander en zei, „Deze is Mijn geliefde Zoon. Hoor Hem.”

In de loop van dit plechtige visioen van de Vader en de Zoon werden Josephs vragen beantwoord. De Heiland vertelde hem dat zijn zonden hem vergeven waren, dat geen van de kerken alle juiste leerstellingen of het juiste gezag hadden en dat de volheid van het evangelie hem mettertijd bekend zou worden gemaakt. Joseph stelde zijn familie en goede vrienden op de hoogte van zijn heilige onderhoud. Een van de mensen die hij over het visioen vertelde was een dominee, die zijn verhaal niet ernstig nam en de mogelijkheid van visioenen en openbaringen in deze tijd in twijfel trok. Naarmate hij zijn voorbereidingen voortzette, zou Joseph zowel mensen die hem geloofden als mensen die hem bespotten tegenkomen. Gelukkig zou hij ook velen tegenkomen, zoals hijzelf, die op zoek waren naar Gods verlossende boodschap. Dit waren mensen die, zich ten dele vanwege de godsdienstoplevingen van het begin van de negentiende eeuw voor godsdienst interesseerden.

Na het eerste visioen bleef Joseph Smith drieëneenhalf jaar lang zijn werk doen op de boerderij in de buurt. Zo nu en dan, vertelde hij later, begaf hij zich in het gezelschap van vrolijke jongelui en stond toe dat zijn jeugdige levenslust

zich uitte op een enigszins lichtzinnige wijze. Hoewel hij zich nergens schuldig aan had gemaakt dan wat ondeugendheid waar zijn aangeboren opgewekte temperament debet aan was, begon hij toch het gevoel te krijgen dat hij niet had gehandeld overeenkomstig de ernstige raadgeving die hij in het visioen had ontvangen.

Met die zorg voor ogen, trok Joseph Smith, nu zeventien jaar oud, zich op 21 september 1823 terug op zijn kamer en begon te bidden. Plotseling verscheen er een licht in zijn kamer en werd hij bezocht door een hemelse boodschapper. Deze boodschapper, die zichzelf bekendmaakte als een engel van God, zei dat hij Moroni was, de laatste geschiedschrijver van de Nefieten, een volk dat veertienhonderd jaar tevoren op het Amerikaanse vasteland had geleefd. De boodschap van Moroni bracht Joseph tot een besef van zijn zending, want hij kreeg te horen dat er in een heuvel in de buurt heilige platen begraven lagen die een geschiedenis bevatten van de vroegere bewoners van Noord- en Zuid-Amerika en van hetgeen de Heiland hen had geleerd. Moroni bezocht Joseph nog twee keer diezelfde nacht en nog één keer de volgende ochtend en gaf hem iedere keer dezelfde boodschap. Joseph kreeg de opdracht ieder jaar de heuvel Cumorah te bezoeken en aldaar instructies te ontvangen om hem voor te bereiden op zijn zending. Ten slotte, op 22 september 1827, werden de platen hem toevertrouwd.

Tijdens deze vier voorbereidingsjaren, ging het leven voor de familie Smith gewoon door, met weinig afwisseling in hun dagelijkse werkzaamheden. Zij werkten hard om aan hun financiële verplichtingen te voldoen, maar waren helaas niet in staat hun hypotheek te betalen en werden pachters van hun vroegere bezit. Zij slaagden er echter wel

in een nieuw huis te bouwen. De oudste zoon, Alvin, stierf op 19 november 1823, voordat het bouwwerk af was. Vlak voor zijn dood spoorde Alvin Joseph aan om gehoorzaam te blijven aan Moroni's instructies, opdat het beloofde werk zijn beslag zou krijgen.

Om het gezinsinkomen aan te vullen, werkten de jonge Joseph en anderen in het gezin zo nu en dan als dagloners. In oktober 1825 ging Joseph werken voor Josiah Stowell te Bainbridge (New York), die zijn werknemers opdroeg te graven naar een schat die zogenaamd verborgen lag in de verlaten Spaanse zilvermijn. Uiteindelijk slaagde Joseph erin Stowell ertoe te bewegen het vruchteloze zoeken te staken, maar dat de jongeman eraan deel had genomen gaf alras aanleiding tot geruchten dat hij paranormale gaven had om schatten op te sporen. Het incident is van belang omdat het aanleiding gaf tot een lange reeks beschuldigingen die Joseph te incasseren kreeg van hen die erop uit waren hem in diskrediet te brengen.

Terwijl hij voor Stowell werkte, was Joseph in de kost bij Isaac Hale en zijn echtgenote en maakte kennis met hun dochter Emma. Zij trouwden op 18 januari 1827 en gingen op de boerderij van de familie Smith wonen bij Palmyra. Dat najaar, aan het slot van de vier jaar, ontving de profeet de oude platen uit handen van Moroni bij de heuvel Cumorah. Tegelijkertijd werd hem de macht verleend om te vertalen met behulp van twee doorschijnende stenen, Urim en Thummim geheten, die samen met de platen in de stenen doos waren gelegd. Joseph Smith zei dat de stenen in de rand van een boog waren gevat, die aan een borstplaat was bevestigd. „Met behulp van de Urim en Thummim,” zei hij, „vertaalde ik de kronieken door de gave en macht van God.” (*History of the Church*, 4:537.)

Zodra Joseph de heilige kronieken in zijn bezit had trachtten een aantal intriganten ze van hem te stelen. De profeet verstopte ze steeds op een andere plaats - een holle berkenstam, een ton met bruine bonen, een ruimte onder de haardsteen - maar ten slotte besloten hij en Emma te verhuizen naar Harmony (Pennsylvania), waar Emma's vader hun een toevluchtsoord bood. Joseph en Emma hadden de middelen niet om de reis van zo'n 240 km te maken, dus droeg Martin Harris, een welvarende boer die Josephs verhaal over de oorsprong van de platen geloofde, vijftig dollar bij om hen te helpen.

Toen er een aanvang werd gemaakt met het vertaalwerk, legde Martin Harris een afschrift van de lettertekens van de platen voor aan geleerden in het oosten van de Verenigde Staten. In de stad New York sprak hij over Josephs activiteiten met de beroemde Dr. Charles Anthon hoogleraar oudheidkunde aan het Columbia College, en Dr. Samuel L. Mitchell, een arts. Deze mannen waren niet in staat het hervormd Egyptisch te ontcijferen en Martin Harris keerde naar huis terug volkomen overtuigd van de echtheid van Josephs werk. Dit incident vervulde een profetie uit het boek van Mormon (zie 2 Nephi 27:6-20). In de daarop volgende maanden fungeerde Martin Harris als schrijver terwijl de profeet de eerste delen van het oude verslag vertaalde. Later werd Martin Harris een van de drie getuigen van het Boek van Mormon.

Terwijl het boek vertaald werd in de vroege zomer van 1828, leende Martin Harris de eerste 116 bladzijden van het manuscript, die vervolgens zoekraakten of gestolen werden, waarschijnlijk door de slordigheid of het bedrog van zijn vrouw, die niet geloofde in de goddelijkheid van het werk. Bijgevolg werd het vertaalwerk een poos opgehouden. Toen

Joseph door openbaring opdracht kreeg zijn werk te hervatten, trad Emma voor korte tijd op als schrijfster. Gelukkig hoorde Oliver Cowdery, een rondreizende onderwijzer die bij de familie Smith in Manchester Township in de kost was, van het werk en raakte erin geïnteresseerd. Hij reisde naar Harmony om er meer over te weten te komen en begin april 1829 begon hij als Josephs schrijver. Het was Oliver Cowdery die het grootste deel van het Boek van Mormon opschreef, terwijl de profeet de tekst woord voor woord dicteerde van achter een gordijn.

Joseph Smith ontving in deze periode talrijke openbaringen. Het was duidelijk dat de Heer bezig was zijn jonge dienstknecht te leiden bij het voorbereiden van een fundering waarop de herstelde kerk van Jezus Christus zou worden gesticht. Een belangrijke stap die aan het organiseren van de kerk voorafging, vond plaats op 15 mei 1829. Bij het vertalen van de kronieken, lazen Joseph en Oliver over de doop voor de vergeving van zonden. Daar zij meer over dit onderwerp wilden weten, trokken zij zich terug in het bos aan de oever van de Susquehanna in de buurt van Josephs huis. Terwijl zij baden verscheen Johannes de Doper aan hen in een wolk van licht, legde zijn handen op hun hoofd en verleende hen het Aäronische Priesterschap. Hij leerde hen hoe de doop moest worden bediend, waarna Joseph en Oliver elkander doopten in de rivier. Op een zeker tijdstip tussen dat moment en eind juli 1829 brachten de apostelen vanouds, Petrus, Jakobus en Johannes, het Melchizedekse Priesterschap terug, hetgeen onder andere het gezag omvatte om de gave van de heilige Geest te verlenen en de kerk te organiseren. Aldus ontvingen Joseph Smith en Oliver Cowdery, de eerste ouderlingen en apostelen van deze bede-

ling, rechtstreeks goddelijk gezag om de verordeningen van de verhoging te bedienen en Gods koninkrijk op aarde te vestigen. Met verlangen de wederoprichting van de ware kerk tegemoet ziend, voltooidde Joseph de vertaling van het Boek van Mormon op 1 juli 1829, ten huize van Peter Whitmer sr. in Fayette (New York). Het kleine groepje gelovigen dat het werk van de profeet ondersteunde begon te groeien. Drie van deze medestanders, Oliver Cowdery, Martin Harris en David Whitmer, kregen de platen van een engel te zien en werden aldus getuigen van het bestaan ervan. Acht anderen, vrienden en familieleden, voegden hun gezamenlijk getuigenis aan het eerste toe nadat zij de platen hadden betast, en beide verklaringen werden gelijk met het Boek van Mormon gedrukt. Joseph Smith bemachtigde het kopijrecht op 11 juni 1829 en trof in augustus een regeling voor het drukken van de nieuwe schriftuur door Egbert B. Grandin van Palmyra. Martin Harris zegde \$ 3000 toe voor een eerste oplage



van 5000 exemplaren en moest uiteindelijk een gedeelte van zijn boerderij verkopen om zijn belofte na te kunnen komen. Eind maart 1830 werden de eerste gebonden exemplaren van het Boek van Mormon verspreid.

De tijd was nu rijp voor de organisatie van de kerk. Op 6 april 1830 kwamen tenminste dertig mensen bij elkaar ten huize van de familie Whitmer te Fayette. Zes van hen die voor deze plechtige gelegenheid waren vergaderd, werden volgens de wet als de officiële organisatoren vermeld: Joseph Smith jr., Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer jr., David Whitmer en Samuel H. Smith. Alle aanwezigen aanvaardden Joseph Smith en Oliver Cowdery als hun leiders, en deze werden tot „eerste” en „tweede” ouderling benoemd.

Vanuit deze eenvoudige aanvang zou de hele organisatie van de daaropvolgende jaren zich ontplooiën. Andere ambten in het priesterschap zouden worden ingesteld en er zou een meer ingewikkeld bestuursstelsel worden geïntroduceerd

naarmate de kerk zich door aanhoudend zendingswerk uitbreidde. De naam van de kerk zou ook een ontwikkelingsproces ondergaan. De openbaring die nu bekend is als afdeling 20 van de Leer en Verbonden noemde haar de „kerk van Christus.” Deze naam werd verscheidene jaren lang gebruikt, hoewel het volk de spotnaam „mormoon” begon te bezigen. Op 26 april 1838 werd de huidige naam van de kerk, „De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen” door middel van openbaring ontvangen. (Zie LV 115:3,4.)

Er volgden belangrijke maanden onmiddellijk na het organiseren van de kerk. De manier waarop de jonge kerk verschildte van andere godsdienstige organisaties werd aan nieuwsgierigen uitgelegd. De beginselen van het evangelie, die zo duidelijk waren uitgelegd door de profeten van het Boek van Mormon, werden van deur tot deur verkondigd. Zij die luisterden kregen te horen over moderne openbaring en een levende profeet, van het belang van het vinden

(Wordt vervolgd op blz. 35)



Een reis in beeld

Belangrijke plaatsen in de kerkgeschiedenis

Foto's van Jed A. Clark

Nauvoo, Palmyra, Far West, Kirtland al deze namen betekenen heel veel voor ons. Het zijn plaatsen waar Joseph Smith, de eerste profeet van deze bedeling, woonde, werkte en openbaringen ontving voor de kerk. Deze plaatsen hebben zowel wonderen als trouweloosheid gezien, vreugde en verdriet, geestelijke manifestaties en afval. Hier ontwikkelden de mannen en vrouwen van de kerk de geestelijke grootheid waardoor hun naam werd geëerd door de latere generaties: Brigham Young, John Taylor, Parley P. Pratt, Edward Partridge en vele anderen. In plaatsen zoals Independence, Far West en Kirtland, werden de eerste heiligen beproefd door gepeupel, door valse openbare beambten en door verraders en afvalligen binnen de kerk.

Op de volgende bladzijden laten wij u zien hoe deze historische plaatsen er heden ten dage uitzien. Er is veel gedaan om bepaalde gedeelten van Nauvoo te restaureren zoals het er waarschijnlijk uitzag toen de heiligen er woonden. De meeste andere plaatsen zijn echter danig veranderd. Sommige huizen zijn verbouwd en er zijn stukken aangebouwd. Vele zijn nu veel luxueuzer dan de oorspronkelijke gebouwen die een rol speelden in de geschiedenis van de kerk. Andere zijn volledig verwoest en slechts de funderingen of een gedenkplaat geven aan waar zij eens stonden. Aan de andere kant zijn de vredige rivieren, de vruchtbare boerderijen en het zachtjes golvende landschap vermoedelijk ongeveer hetzelfde als haast hondervijftig jaar geleden.



(1) Topsfield (Massachusetts), waar de familie Smith vele jaren lang gewoond heeft. (2b) Het schoolgebouw te Tunbridge (Vermont), waar Joseph Smith sr. misschien les heeft gegeven terwijl hij op de Mack-boerderij woonde te Sharon. (2a) Tunbridge (Vermont), waar Joseph Smith sr. en Lucy Mack trouwden. (3b) Geboorteplaats van de profeet Joseph, Sharon (Vermont).



† 3 a



† 5 a

† 5 b

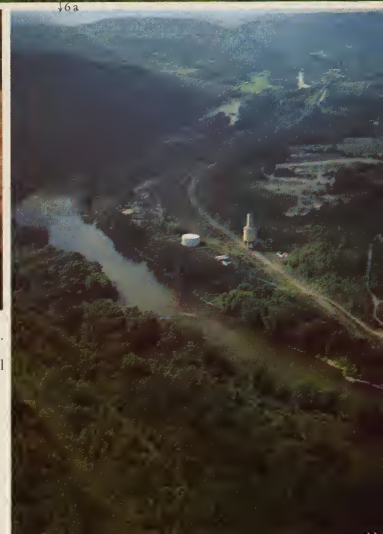
(3a) Het Joseph Smith-monument te Sharon (Vermont), opgericht op de honderdste gedenkdag van de geboorte van de profeet. (4) Norwich (Vermont), het huis van Joseph Smith sr. te Palmyra (New York) (5b) Four Corners, Palmyra (New York) (5d) Het heilige bos vlakbij het huis van de familie Smith te Palmyra (New York). (5e) Een beek bij de boerderij van de familie Smith te Palmyra (New York), waarin een aantal van de eerste leden wellicht zijn gedoopt. (5c) Pad van het huis van de familie Smith te Palmyra (New York) naar het heilige bos.







(5f) Plaats waar het huis heeft gestaan van Martin Harris te Palmyra (New York). Het oorspronkelijke huis is door brand verloren gegaan, dit huis dateert uit 1849. (6c) Gedenkteken van de herstelling van het Aäronische Priesterschap op de plek waar dit mogelijk plaats heeft gevonden aan de oevers van de Susquehanna, Harmony (Pennsylvania). (6b) Gebied waar het Melchizedekse Priesterschap mogelijk



6a

hersteld werd bij Harmony (Pennsylvania).
 (7) Fayette (New York), de boerderij van
 Peter Whitmer sr., waar de kerk op 6 april
 1830 werd georganiseerd. De plaats waar
 de blokhut van ongeveer zes vierkante
 meter gestaan heeft, is onderaan rechts op
 de foto (blz. 37). (6a) Luchtfoto van de
 Susquehanna vlakbij het eerste huis van
 Joseph en Emma te Harmony
 (Pennsylvania).



16d



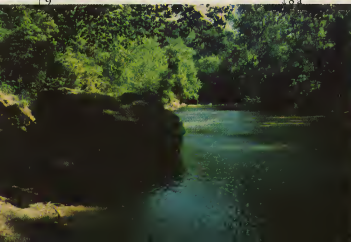
17

18a



18b

18c





†8d

(6d) De Susquehanna dichtbij de plek waar het Aäronische Priesterschap werd hersteld. (9) Hiram (Ohio), waar John Johnson woonde. Kirtland (Ohio). Hier vonden enige dopen plaats. (8c) Het huis van Joseph Smith sr. te Kirtland (Ohio). (8b) De winkel van Joseph Smith jr., waar ook de school der profeten werd gehouden te Kirtland (Ohio). (10) Plaats bestemd voor de tempel te Independence (Missouri). (11) Plaats bestemd voor de tempel te Far West (Missouri). (8d) De tempel te Kirtland.



113a



112



113b

115



114





Gezicht op de stad Nauvoo in het jaar 1846. Op de achtergrond is de tempel duidelijk te herkennen.

(13a) De zeventigenzaal te Nauvoo (Illinois) werd gebruikt om toekomstige zendelingen in de gelegenheid te stellen hun spreekvaardigheid te verbeteren. (13b) Interieur van de zeventigenzaal. (12) Adam-ondi-Ahman. (14) De gevangenis te Carthage (Illinois), waar Joseph Smith jr. en zijn broer Hyrum in 1844 de marteldood stierven. (15) Montrose Crossing (Illinois) aan de Mississippi.

1. Topsfield (Massachusetts)

De familie Smith bezat al vele jaren lang grond in Topsfield toen Joseph Smith sr. daar werd geboren op 12 juli 1771.

2. (A.B.) Tunbridge (Vermont)

De hele familie Smith verhuisde naar Tunbridge (Vermont) in 1791. Hier trouwde Joseph Smith sr. op 25-jarige leeftijd met de 19-jarige Lucy Mack. Hier werden ook Alvin, Hyrum, Sophronia en Samuel geboren.

3. (A.B.) Sharon (Vermont)

Wegens financiële tegenslagen pachtte de familie Smith in 1804 een boerderij van de familie van Lucy Mack te Sharon. 's Zomers bewerkte Joseph Smith sr. het land en 's winters trad hij op als onderwijzer van de dorpschool. Joseph Smith jr. werd geboren op de Mackboerderij op 23 december 1805.

Op de honderdste gedenkdag van zijn geboortedag werd het Joseph Smith-monument, een granieten obelisk 38,5 voet hoog (één voet voor ieder jaar van zijn leven) op deze plek opgericht en ingewijd door zijn neef, president Joseph F. Smith.

4. Norwich (Vermont)

Hier kreeg de familie Smith te kampen met drie opeenvolgende misoogsten, hetgeen hen deed verhuizen naar Palmyra (New York).

5. (A.B.) Palmyra (New York)

Joseph Smith jr. was tien jaar oud toen het gezin naar Palmyra verhuisde. Twee jaar later kocht de familie Smith ruim vier hectare woeste grond, grotendeels bebost, twee mijl ten zuiden van Palmyra. Eerst woonden zij in een blokhuut, maar na een aantal jaren nam Alvin, de oudste zoon, het initiatief tot het bouwen van een groot huis met negen kamers voor zijn ouders.

Four Corners, Palmyra (New York) Op de kruising van Main Street en Highway 21 in Palmyra is „Four Corners,” zoals dit plaatselijk bekend staat. Op de vier hoeken staan de kerkgebouwen van de methodisten, de presbyterianen, de episcopalen en de doopsgezinden. Hoewel geen van deze gebouwen dateert van het voorjaar van 1820, herinneren ze toch aan het godsdienstige conflict dat Joseph zich

deed terugtrekken in het bos om te vragen welke kerk gelijk had.

Het heilige bos. Het heilige bos waar de jonge Joseph in het voorjaar van 1820 heenging om te bidden is een kwartmijl ten westen van zijn toenmalige ouderlijk huis. Hij verliet het bos met meer kennis van de godheid en van de tegenstander dan enige sterveling die toen op aarde leefde.

De heuvel Cumorah. In visioenen die hij ontving tussen 1823 en 1827 werd Joseph de weg gewezen naar een langgerekte heuvel, die later zou worden geïdentificeerd als Cumorah, vier mijl ten zuiden van het dorp Palmyra. Er werd hem daar een stenen kist getoond die de gouden platen bevatte.

De Harris-boerderij. Toen de vertaling van het Boek van Mormon af was, nam Martin Harris, een welgestelde boer uit Palmyra, een hypotheek van drieduizend dollar op zijn boerderij om de kosten te dekken van het drukken van de eerste 5000 exemplaren. Later werd hij een van de drie getuigen.

Beek op de Smith-boerderij. Dit is waar sommige van de eerste leden van de kerk misschien gedoopt zijn.

6. (A-D) Harmony (Pennsylvania)

Harmony is de geboorteplaats van Emma. Na hun huwelijk in 1827, kocht Joseph ongeveer 1,5 hectare land van zijn schoonvader voor \$200. Het jonge paar verhuisde vervolgens naar een huisje met drie kamers op dit stuk land. Dit was het eerste thuis van Joseph en Emma. Hier dichtbij, aan de oever van de Susquehanna, werd het Aäronische Priesterschap hersteld. Kort daarna werd op een onbekende en afgelegen plek ook het Melchizedekse Priesterschap teruggegeven.

7. Fayette (New York)

Op dinsdag 6 april 1830 kwamen Joseph Smith jr., Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer jr., David Whitmer en Samuel H. Smith bij elkaar in de blokhut van zeven vierkante meter van Peter Whitmer sr. te Fayette, Seneca County (New York) en organiseerden de kerk. (Op de foto op bladzijde 29 is de plek waar de kerk werd georganiseerd niet het grote witte gebouw, maar het kleinere vierkant rechtsonder.)

Het was ook te Fayette dat de drie getuigen van het Boek van Mormon hun goddelijk getuigenis ontvingen. De profeet ontving hier ook twintig van de openbaringen die in de Leer en Verbonden opgetekend staan, alsmede de woorden van Mozes en de profetie van Henoch, die in de Parel van Grote Waarde zijn vastgelegd.

8. (A-J) Kirtland (Ohio)

In december 1830 en januari 1831 ontving de profeet openbaringen (L.V. 37 en 38) om de leden, waarschijnlijk ongeveer tweehonderd, mee te nemen naar het westen, naar Kirtland (Ohio).

Zesenvestig van de opgetekende openbaringen werden door de profeet ontvangen terwijl hij in Kirtland woonde.

Reeds in december 1832 gebood de Heer de heiligen hier een tempel te bouwen. De inwijding van de tempel vond plaats op 27 maart 1836 en een week later, op 3 april 1836, werden er heerlijke manifestaties ontvangen. Staande op het hekwerk van de kansel, aanvaardde Jezus Christus de tempel. Er volgden verschijningen van Mozes, Elias en Elia, die ieder hun sleutelen overdroegen aan de profeet van deze bedeling van de volheid der tijden. Hiermee was aan het doel van deze tempel voldaan.

In het Kirtlandtijdperk werden honderden zendelingen uitgestuurd, werd het Eerste Presidium georganiseerd, werd Joseph Smith sr. de eerste patriarch, en werden de Ring Kirtland, Zions kamp, de Raad der Twaalf en de Eerste Raad van Zeventig georganiseerd.

9. Hiram (Ohio)

Vanaf het najaar van 1831 tot april 1832 was de profeet Joseph te gast bij de familie John Johnson te Hiram. Van hieruit bestuurde de profeet de kerk, ontving talrijke openbaringen en werkte aan de geïnspireerde vertaling van de Bijbel.

Er werden hier ook conferenties gehouden en de vergaderde leden besloten tot het uitgeven van het Boek der Geboden, dat wij nu kennen als de Leer en Verbonden.

In maart 1832 werden de profeet Joseph en Sidney Rigdon door het gepeupel gegrepen, met teer bestreken, in de veren gerold en verder mishandeld.

10. Independence (Missouri)

Toen de profeet in juli 1831 naar Independence was gereisd, openbaarde hij dat dit gebied zou worden aangeduid en ingewijd als de „stad van Zion.” Er zou hier ook een tempel worden gebouwd. De openbaringen in de afdelingen 57 tot en met 60 werden hier ontvangen en in december 1831 werd de grond gekocht voor de tempel. De heiligen kregen de twee volgende jaren echter zoveel vervolgingen te verduren, dat zij gedwongen waren te vertrekken voordat met de bouw een aanvang kon worden gemaakt.

11. Far West (Missouri)

Far West was van 1836 tot 1839 het hoofdkwartier van de kerk en de openbaringen uit de afdelingen 114, 115, 117 tot en met 119 werden hier ontvangen. In de zomer van 1837 werd begonnen met voorbereidingen voor de tempel. De eerste steen werd gelegd op 4 juli 1838, maar daar moest het toen bij blijven. President Joseph F. Smith, zesde president van de kerk, werd hier geboren op 13 november 1838.

12. Adam-ondi-Ahman (Missouri)

Door middel van openbaring wees de profeet Joseph Smith in mei 1838 de plaats dichtbij Spring Hill aan als de plek waar Adam zijn nakomelingen bijeen had geroepen en gezegend drie jaar voor zijn dood. Dit is ook waar hij, op een zeker moment in de toekomst, „zijn kinderen te zamen (zal) roepen en een raadsvergadering met hen houden om hen voor te bereiden op de komst van de Zoon des Mensen.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 165; zie ook LV 116; 107:53; Daniël 7:9-14.)

13. (A-B) Nauvoo (Illinois)

De jaren van 1839 tot 1846 waren voor de heiligen in Nauvoo heerlijke en tragische jaren. Nauvoo, wat in het Hebreeuws betekent „schone plaats,” ontwikkelde zich van een klein plaatsje aan de Mississippi, Commerce geheten, tot een stad met 12.042 inwoners. Er werden elegante huizen gehouwd en het leven aan de beschavingsgrens was hier op z'n best. Nauvoo vertegenwoordigt een periode waarin de

organisatie van de kerk werd versterkt. Er werd een tempel gepland, gebouwd en ingewijd. Op 4 mei 1842 gaf de profeet Joseph Smith de begiftiging aan een geselecteerd aantal van de kerkleiders in het vertrek boven zijn winkel. Naderhand werden deze verordeningen aan zoveel mogelijk heiligen bediend in de tempel te Nauvoo.

Hier werd ook de Zustershulpvereniging georganiseerd voor de vrouwen van de kerk op 17 maart 1842.

De kerkelijke term „wijk” werd voor het eerst in 1839 te Nauvoo gebezigd en er werden er drie georganiseerd.

Nadat de profeet en de patriarch de marteldood waren gestorven, werd Nauvoo voor korte tijd de „Stad van Joseph” genoemd.

Maar met het vertrek van de heiligen uit Nauvoo in 1846, was de luister van die streek voorbij. De tempel werd door brandstichters verwoest en de muren werden later omvergehaald door een wervelstorm.

14. De gevangenis te Carthage (Illinois)

De gevangenis te Carthage is de plaats waar Joseph Smith jr. en zijn broer Hyrum werden vermoord op 27 juni 1844. Zij waren op een valse beschuldiging van hoogverraad gevangen gezet. Een gewapende bende bestormde het gebouw en schoot de twee broers dood.

15. Montrose Crossing (Illinois)

Ten tijde van de grote uittocht van de heiligen uit Nauvoo in februari 1846, was het zo koud dat de huijkarren over het ijs de Mississippi over konden steken, een afstand van een mijl.

Belangrijke plaatsen in de kerkgeschiedenis

(De getallen op deze kaart verwijzen naar de kleurenfoto's)

Maine

Vt

2

3

4

1

Mass

Conn

NH

New York

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

Wisconsin

Minnesota

Michigan

Iowa

Illinois

Indiana

Ohio

West-Virginia

Md

Del

NJ

PA

RI

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

VT

NH

ME

NY

CT

MA

(*Vervolg van blz. 21*)

van de ene ware kerk met het gezag van het priesterschap en van de noodzaak de geboden van de Heer te onderhouden ter voorbereiding op de dag des oordeels. De krachtige activiteiten van die eerste zendingen van de heiligen der laatste dagen gaf aanleiding tot spot, bitterheid en zelfs gewelddadigheid jegens hen. In de loop van de zomer van 1830 werd Joseph Smith twee keer aangehouden wegens verstoring van de openbare orde. Door gebrek aan bewijs werd hij echter vrijgesproken. Ten slotte verlieten de heiligen de staat New York om te ontkomen aan de vervolgingen die zij steeds te verduren hadden, maar tegelijkertijd had de voortdurende tegenstand een verdere vereniging van de gelovigen tot gevolg.

Leden van de kerk reageerden snel op een oproep om te helpen bij het verspreiden van het goede nieuws van de herstelling. Iedere bekeerling beschouwde zichzelf als een potentiële zending. „Daarom, indien gij verlangens hebt om God te dienen,” had Joseph Smith door middel van openbaring gezegd in 1829, „zijt gij tot het werk geroepen.” (LV 4:3,4.) Binnen twee maanden na de organisatie van de kerk was er een officieel zendingssysteem ingevoerd. Samuel Smith, een broer van de profeet, werd als een van de eerste zendingen geroepen. Hoewel Samuel ontmoedigd was door de reacties op zijn boodschap, slaagde hij er toch in een aantal exemplaren van het Boek van Mormon uit te delen die uiteindelijk terecht kwamen in de handen van Brigham Young en anderen die daarna lid van de kerk werden.

Nieuwe leden kwamen uit verschillende

godsdienstige milieus en uit alle delen van de omgeving waar de eerste ouderlingen van de heiligen der laatste dagen werkzaam waren geweest. Kenmerkend voor de eerste bekeerlingen die het evangelie aanvaardden na lange jaren te hebben gezocht en gewacht, was Parley P. Pratt. Op achttienjarige leeftijd had hij zich aangesloten bij de doopsgezinden. Daar hij echter niet overtuigd was dat hij de kerk van Christus gevonden had, wendde hij zich vier jaar later tot de Campbellieten. Hoewel hij onder de indruk was van de prediking van Sidney Rigdon, had Pratt nog steeds twijfel in zijn hart over de kwestie van het gezag om de verordeningen van het evangelie te bedienen. In 1830, toen hij 23 was, verliet hij Ohio voor een zendingsreis, hoorde bij Newark (New York) van het bestaan van het Boek van Mormon, las het, geloofde wat erin stond en onderbrak zijn zending om naar Palmyra te reizen op zoek naar Joseph Smith. Nadat hij gedoopt was en het Melchizedekse Priesterschap had ontvangen, vervolgde broeder Pratt zijn zendingsreis, maar nu als een onderwijzer van het herstelde evangelie.

En zo ging het door. De een na de ander aanvaardden zij die op zoek waren naar de waarheid de boodschap die in 1820 aan Joseph Smith was gegeven, de goddelijke verklaring dat het gezag van Jezus Christus en van zijn kerk niet te vinden was in de bestaande organisaties, maar zou worden hersteld door des Heren profeet. Tegen 1830 was het werk van het vestigen van het koninkrijk van God op aarde in de laatste bedeling begonnen.

„Dit is Mijn gebod, dat gij elkander liefhebt . . .”

Wanneer wij de wereld betrachten waarin wij op het ogenblik leven lijkt het wel, alsof dit gebod van Christus voor ons de meeste en grootste moeilijkheden met zich mede brengt en voor velen van ons het grootste struikelblok is.

Dat is misschien ook wel begrijpelijk wanneer wij Matt. 22:36-40 lezen, waarin Christus ons in antwoord op de aan Hem gestelde vraag: „Meester, wat is het grote gebod in de wet?” het volgende onderwees:

„Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

Dit is het grote en eerste gebod. Het tweede, daaraan gelijk is:

Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.

Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.”

Laten wij vooral dit laatste eens goed en rustig overdenken

„Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten”

of met andere woorden: Alle wetten en geboden die de Heer ons Zelf en door middel van zijn profeten gaf en geeft zijn er op gericht om ons te helpen en ons klaar te maken HET GROTE GEBOD te gaan onderhouden, namelijk het gebod van de LIEFDE.

Wanneer ons hart, onze ziel en geheel ons verstand werkelijk geheel gericht zouden zijn op het liefhebben van God, dan wil dat zeggen, dat wij ook het tweede gebod daaraan gelijk, moeten onderhouden en ons leven daarvan een weerspiegeling moet zijn.

Maar dan moeten wij ook leren begrijpen, dat het grote en eerste gebod door ons alleen in ons leven tot uiting kan worden gebracht door het naleven van het tweede gebod, dat gelijk is aan het eerste - en wel:

„Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf”

Immers, onze liefde voor onze hemelse Vader kunnen wij alleen tot uitdrukking brengen door Zijn kinderen, onze naasten, werkelijk lief te hebben als onszelf.

Wij hebben verschillende geboden ontvangen die wij zullen moeten leven en ons eigen moeten maken om eens bij onze Vader terug te kunnen keren. Enkele van deze geboden zijn: Het gebod van tienden, het gebod van vasten, het gebod van het heiligen van de sabbat door op deze dag tezamen te komen en van het avondmaal te nemen, het woord van wijsheid (dat wel degelijk ook een gebod is) - maar het onderhouden van deze geboden is tevens een zegen voor onszelf, omdat wij daardoor die zegeningen ontvangen die door de Heer aan deze geboden zijn verbonden. De vensteren des hemels zullen voor ons worden geopend, wij zullen worden gezegend met gezondheid, met wijsheid, met kennis van verborgen dingen, wij zullen vergeving ontvangen.

Deze zegeningen zijn dus voor ons en onze liefde voor God zal daardoor toenemen.

Maar hoe is dat met onze naasten? Worden zij gezegend wanneer wij tienden betalen? Wanneer wij het woord van wijsheid onderhouden? Wanneer wij van het avondmaal nemen?

Zij worden gezegend, wanneer wij onze kennis van het evangelie gebruiken om hen daarmede de weg te wijzen. Wanneer wij ons getuigenis van het herstelde evangelie aan hen doorgeven. Met andere woorden, wanneer wij onze naasten gaan liefhebben als onszelf. Dat kan alleen door gehoorzaam te zijn aan het gebod dat ons ook werd gegeven „Elk lid eenen zending”.

Geliefde broeders en zusters, open uw hart voor uw naasten en breng hen het licht van het herstelde evangelie opdat ook zij gelukkig mogen worden, net zo gelukkig als u zelf bent. „Dit is Mijn gebod, dat gij elkander liefhebt gelijk Ik u liefgehad heb”

(Of zouden we mogen zeggen „Gelijk Ik u liefheb!”)

**Cornelis van der Put
President van de ring
Den Haag Nederland**

De stem van God in onze tijd

Een Engels geestelijke, John Watson geheten, schreef in de vorige eeuw het volgende: „Als er in een Egyptische grafheuvel een stukje perkament van vijftien vierkante centimeter werd gevonden met vijftig woorden waarvan vaststond dat ze door Jezus waren gesproken dan zou deze uitspraak zwaarder tellen dan alle boeken die sinds de eerste eeuw zijn uitgegeven.”

(Aangehaald in het voorwoord van *New Witness for God*, deel 2 van B.H. Roberts.)

Misschien is het meest opwindende aspect van de Leer en Verbonden wel dat het *inderdaad* de woorden van de Heiland bevat zoals ze gesproken werden tot de mensen van deze bedeling door middel van de profeet Joseph Smith.

Broeder Bruce R. McConkie heeft gezegd: „Wellicht is geen ander boek zo waardevol voor de heiligen als de Leer en Verbonden. Het is hun boek, de stem van God in hun tijd.” (*Mormon Doctrine*, 2e editie, blz. 206.)

Op de bladzijden van de Leer en Verbonden ziet men de Heer aan het werk om zijn kerk opnieuw te stichten; te onderwijzen, te vermanen, te troosten, bepaalde mensen te berispen, en om heerlijke leerstellingen te openbaren die lang geleden verloren waren gegaan; om de feitelijke organisatie van de kerk stap voor stap, naarmate de behoefte zich voordeed en naarmate zijn volk eraan toe was, op te bouwen. Bijgevolg bevat

de Leer en Verbonden een uitgebreid assortiment van onderwerpen. Broeder Sidney B. Sperry merkt op: „De Heer moest de jonge profeet van deze bedeling stap voor stap instrueren in de organisatie van de herstelde kerk en in de leerstellingen die aan de leden onderwezen moesten worden. De leerstellingen en regels van andere kerken voldeden niet; er kon geen nieuwe wijn in oude zakken worden gedaan. De openbaringen van de Heer aan Joseph Smith behandelden een groot aantal problemen en heel veel zaken van levensbelang voor de jonge kerk moesten de aandacht van haar leiders ontvangen.” (*Doctrine and Covenants Compendium*, Bookcraft, 1960, blz. 17.)

„Dit boekdeel bevat vele bijzonderheden betreffende de orde en organisatie van de kerk die noodzakelijk zijn voor de dienstknechten van de Heer, willen zij zijn wegen begrijpen om de mensen tot zaligheid te voeren. De Almachtige maakte het volmaakt duidelijk aan Joseph Smith dat de herstelde kerk ‚de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem’ was. (LV 1:30.)

De Leer en Verbonden werpt een wonderbaarlijk licht op fundamentele leerstellingen en begrippen zoals de val, verzoening, bekering, doop, priesterschap, huwelijk, de heilige Geest, verlossing der doden, het aardse welzijn van de mens en vele andere zaken, die zo onontbeerlijk is wil men zich werkelijk bekeren en toetreden tot het koninkrijk

van God, wordt in deze moderne Schriftuur uiteengezet." (*Doctrine and Covenants Compendium*, blz. 15, 16.)

In de Leer en Verbonden komt men voorbeelden tegen van de vele verschillende manieren waarop openbaring kan worden ontvangen: door de influisteringen van de Geest aan de profeet (LV 20); door middel van de Urim en Thummim (LV 3); door visioenen (LV 76); enz. Men ziet ook hoe de Heer handelt met zijn kinderen; de openbaringen aan en over bepaalde personen verschaffen uitermate waardevolle inzichten in de beginselen waarmee de Heer werkt. De Leer en Verbonden bevat heel weinig verhaal; haast ieder vers bevat een waardevolle leerstelling of gedachte. Bijgevolg moet het zorgvuldig gelezen worden, opdat niets ons zal ontgaan.

In dit bijzondere nummer hebben we getracht stof te verschaffen die nuttig zal zijn bij een studie van de Leer en Verbonden. Een kennis van de geschiedenis van de kerk is onontbeerlijk om de omstandigheden te begrijpen waaronder veel van de openbaringen werden ontvangen en opgetekend. Daarom verschijnen er in deze en volgende nummers artikelen over de geschiedenis van de kerk. Naar vermogen zullen wij ook artikelen verschaffen die een inzicht geven in de verschillende afdelingen en leerstellingen die erin voorkomen. In dit nummer, bijvoorbeeld, treft u een overzicht van afdeling 1, „des Heren voorwoord.”

Het boek van de Leer en Verbonden is een getuigenis van het beginsel van doorgaande openbaring. De andere Schrifturen die door en over andere generaties zijn geschreven, zijn waar en zeer waardevol voor ons, maar de Leer en Verbonden is het woord des Heren aan *onze* generatie en dient derhalve bijzondere betekenis voor ons te hebben.

Des Heren voorwoord

**Wat te verwachten van
de Leer en Verbonden
door Roy W. Doxey**

Bij het bestuderen van de Leer en Verbonden moet men bedenken dat men de boodschap van de Heer Jezus Christus bestudeert. Deze boodschap is gericht aan het volk dat de laatste en de grootste bedeling van het evangelie vormt - de bedeling van de volheid der tijden. Een studie van wat de Heer zelf over zijn boodschap heeft gezegd wordt gevonden in afdeling 1 van de Leer en Verbonden. Deze openbaring werd gegeven op de conferentie van de kerk die op 1 november 1831 te Hiram (Ohio) werd gehouden en waarin de vergaderde priesterschap het „Boek der Geboden” aannam.

Op passende wijze introduceert de Heer afdeling 1 met de aankondiging dat Hij het is die het „volk Mijner kerk” toespreekt (LV 1:1). Maar zijn boodschap is niet alleen voor de kerk bestemd, maar „tot alle mensen gericht en er is niemand, die zal ontkomen . . .” (LV 1:2). Men wordt zich dus onmiddellijk bewust van het feit dat de boodschap van deze bedeling voor alle mensen is:

„En de waarschuwend stem zal tot alle mensen zijn gericht, bij monde van Mijn discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen.” (LV 1:4.)

En de openbaringen zullen worden uitgegeven „te uwen behoefte . . . o gij inwoners der aarde.” (LV 1:6.)

Bij het uitvoeren van hun plichten zullen de dienstknechten des Heren de macht hebben op aarde en in de hemel te verzegele. Niet alleen zullen de rechtvaardigen door deze macht worden verzegeld tot het eeuwige leven, maar zij die het evangelie verwerpen en tegen de dienstknechten des Heren in opstand komen nadat zij de goddelijke boodschap hebben ontvangen, zullen tot verdoemenis worden verzegeld. Wanneer de Heer wederkomt, zal Hij „ieder mens . . . vergelden volgens zijn werken en . . . ieder mens meten met de maat, waarmee hij zijn medemensen heeft gemeten.” (LV 1:10.)

Waarom is des Heren waarschuwende boodschap gericht tot de mensen van deze generatie of bedeling? Het antwoord op deze vraag wordt gevonden in afdeling 1, de verzen 11 tot en met 16: „Daarom is de stem des Heren tot de eindigen der aarde gericht, opdat allen, die willen horen, mogen horen:

Bereidt u voor, bereidt u voor op hetgeen zal komen, want de Here is nabij;

En de toorn des Heren is ontstoken, en Zijn zwaard is in de hemel ontbloot, en het zal op de inwoners der aarde nedervallen.

En de arm des Heren zal worden geopenbaard; en de dag komt, dat zij, die niet naar de stem des Heren willen luisteren, noch naar de stem Zijner dienstknechten, noch acht geven op de woorden der profeten en apostelen, van het volk zullen worden afgesneden; Want zij zijn van Mijn verordeningen afgedwaald en hebben Mijn Eeuwig verbond verbroken;

Zij zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god, wiens beeld

naar de gelijkenis der wereld is, en dat in wezen een afgod is, die veroudert en in Babylon zal vergaan, dat grote Babylon, dat zal vallen.”

Deze boodschap is gericht tot de mensen van deze bedeling: (1) omdat zij zich dienen voor te bereiden op de wederkomst van de Heer (LV 1:11, 12), (2) omdat de wereld in een toestand van afval verkeert (LV 1:15), en (3) omdat de mensen zich van eigen goden hebben voorzien. (LV 1:16.)

De verzen 17 tot en met 23 vertellen door wie het evangelie zou worden hersteld en welke gevolgen deze grote gebeurtenis zou hebben. Houd in gedachten wat volgens de belofte van de Heer zou voortvloeien uit het roepen van Joseph Smith als het hoofd van deze bedeling. Twee vragen treden als gevolg van deze gedachte naar voren, (1) bevestigt de geschiedenis van de kerk de beloften van de Heer; en (2) in welk onderdeel van dit programma heb ik deelgenomen?

„Omdat Ik, de Here, wist, welk onheil er over de inwoners der aarde zou komen, riep Ik Mijn dienstknecht Joseph Smith jr., en sprak tot hem van de hemel, en gaf hem geboden;

En ik gaf eveneens geboden aan anderen, dat zij deze dingen aan de wereld moesten bekendmaken; en dit alles, opdat zou mogen worden vervuld, hetgeen door de profeten is geschreven - De zwakke dingen der wereld zullen voortkomen en de machtige en sterke afbreken, opdat de mens niet bij zijn medemens te rade zou gaan, noch in de arm des vlezes vertrouwen - Maar opdat ieder mens in de naam van God, de Here, de Zaligmaker der wereld, zou mogen spreken;

Eveneens, opdat geloof op de aarde zou mogen vermeerderen; Opdat Mijn eeuwig verbond zou mogen worden gevestigd;

Opdat de volheid van Mijn evangelie door de zwakken en eenvoudigen zou mogen worden verkondigd tot de einden der wereld en voor koningen en regeerders.” (LV 1:17-23.)

Het is goed op dit punt op te merken dat de „anderen” in vers 18, aan wie de Heer „geboden gaf,” diegenen zijn die de profeet Joseph Smith in deze bedeling zouden bijstaan. Velen van dezen waren reeds geroepen en hadden door middel van openbaring geboden ontvangen. Dit waren mannen als Oliver Cowdery, Sidney Rigdon, Hyrum Smith, Parley P. Pratt, Orson Pratt en nog vele anderen. „Ziet, Ik ben God en heb het gesproken; deze geboden zijn van Mij en werden aan Mijn dienstknechten in hun zwakheid gegeven, in hun eigen taal, opdat zij ze zouden mogen begrijpen.

En in zoverre zij dwaalden, dat het zou mogen worden bekendgemaakt; En in zoverre zij wijsheid zochten, zij mochten worden onderricht;

En in zoverre zij zondigden, zij mochten worden gekastijd, opdat zij zich zouden bekeren;

En in zoverre zij ootmoedig waren, zij sterk mochten worden gemaakt, en van omhoog gezegend, en van tijd tot tijd kennis mochten ontvangen.” (LV 1:24-28.)

In deze verzen ontdekken wij wat reeds tot stand was gebracht en wat nog zou worden verwezenlijkt in het leven van hen die een roeping ontvangen en getrouw hun verantwoordelijkheden nakomen in de dienst van de Heer. Sommige van deze zegeningen zijn: zij verwerven begrip; hun dwalingen worden gecorrigeerd; de wijsheid die zij zoeken wordt verkregen; als zij zondigen worden zij gekastijd, zodat zij zich kunnen bekeren; en hun ootmoed voert tot kracht en kennis.

Mogen wij, die heden begonnen zijn met een studie van de Leer en Verbonden, verwachten dat onze ijver ons soortgelijke zegeningen zal brengen?

„Ja, en opdat Mijn dienstknecht Joseph Smith jr., nadat hij de kroniek van de Nephieten had ontvangen, door de genade Gods macht zou hebben om het Boek van Mormon door de macht Gods te vertalen.

En eveneens, opdat zij, aan wie deze geboden werden gegeven, macht zouden mogen hebben om het fundament van deze kerk te leggen en haar uit het verborgene en uit duisternis te voorschijn te brengen, de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem, waarin Ik, de Here, welbehagen heb, tot de kerk als een geheel gesproken, en niet tot ieder lid afzonderlijk -

Want Ik, de Here, kan niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen;

Niettemin zal hij, die zich bekeert en de geboden des Heren nakomt, vergiffenis ontvangen;

En van hem, die zich niet bekeert, zal zelfs het licht, dat hij heeft ontvangen, worden weggenomen; want Mijn Geest zal niet altijd met de mens twisten, zegt de Here der heirscharen.” (LV 1:29-33.)

In vervolg op de boodschap dat Joseph Smith een roeping van God had ontvangen en dat anderen waren aangewezen om hem terzijde te staan, zet de Heer het belangrijke feit uiteen dat zijn profeet macht heeft ontvangen om het Boek van Mormon te vertalen en om „de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem” te voorschijn te brengen.” (LV 1:30.) Er moest geen enkele twijfel zijn bij de leden van de kerk of bij de inwoners van de wereld ten aanzien van de positie die De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste

Dagen in de wereld inneemt. Deze proclamatie door de Heer bevestigt nogmaals hetgeen ons wordt geleerd door het eerste visioen en de vele openbaringen die reeds hadden vermeld dat er slechts één weg is tot het eeuwige leven.

Verder wordt aangegeven dat de Heer ingenomen was met de kerk in haar geheel, maar dat de individuele leden nog veel te doen stond om hun leven te vervolmaken. Het is duidelijk dat de Heer de leden van de kerk wilde doen begrijpen dat hun lidmaatschap in de kerk hen niet de vrijheid geeft om te zondigen, want Hij „kan niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen.” (LV 1:31) Hem die zich bekeert zal Hij echter vergeven. (Vers 32.) Aan de andere kant zal degene die zich niet bekeert, nadat hij het licht heeft ontvangen, gevaar lopen de Geest des Heren te verliezen, „want Mijn Geest zal niet altijd met de mens twisten . . . (LV 1:33.)

Tegen het eind van deze grote openbaring, die aanving met de belangrijkste boodschap van de Heer aan de kerk en aan de inwoners der aarde, is er een terugkeer tot dit fundamentele doel - de Heer wil dat alle mensen kennis nemen van zijn waarschuwing over de komende oordelen en zullen weten dat het eeuwige leven kan worden verworven door het herstelde evangelie van Jezus Christus na te leven. Deze boodschap wordt herhaald in de verzen 34 tot en met 36: „ . . . Ik, de Here, (ben) gewillig deze dingen aan alle vlees bekend te maken; Want Ik ben geen aannemer des persoons, en Ik wil, dat alle mensen zullen weten, dat de dag spoedig komt; de ure is nog niet, doch is nabij, wanneer vrede van de aarde zal worden weggenomen en de duivel macht zal hebben over zijn eigen gebied.

En de Here zal eveneens macht hebben over Zijn heiligen; Hij zal in hun midden regeren en in gericht nederkomen op Idumea, of de wereld.” (LV 1:34-36.)

(Let wel dat de term „Idumea” in de openbaring wordt omschreven als „de wereld.” Het woord is synoniem met „Babylon” in vers 16, dat de goddeloze wereld symboliseert. Idumea was bekend als het land van Edom, waarvan de inwoners een ingeworteld gevoel van vijandschap koesterde jegens Israël.)

Al studerend in de Leer en Verbonden komt men te weten dat het evangelie vreugde brengt in het leven van hen die de beginselen ervan naleven, terwijl goddeloosheid verdriet met zich brengt. Men ontdekt ook dat er inderdaad oordelen over de wereld zullen komen en dat een van deze oordelen - oorlog - met zijn hedendaagse potentieel voor reusachtige verwoesting, voor deze bedeling is geprofeteerd. De vraag of de profetie uit 1831 dat „vrede van de aarde zal worden weggenomen” nu al dan niet zou moeten luiden „vrede is van de aarde weggenomen,” is er een die door iedere heilige der laatste dagen moet worden beschouwd in het licht van de huidige omstandigheden op aarde.

Afdeling 1, des Heren voorwoord tot zijn openbaringen, wordt besloten met de duidelijke verzekering dat alles wat Hij gesproken heeft zal worden vervuld en dat de Geest van God getuigenis geeft dat „het getuigenis waarachtig (is), en de waarheid voor eeuwig (blijft). Amen.” (LV 1:39.)

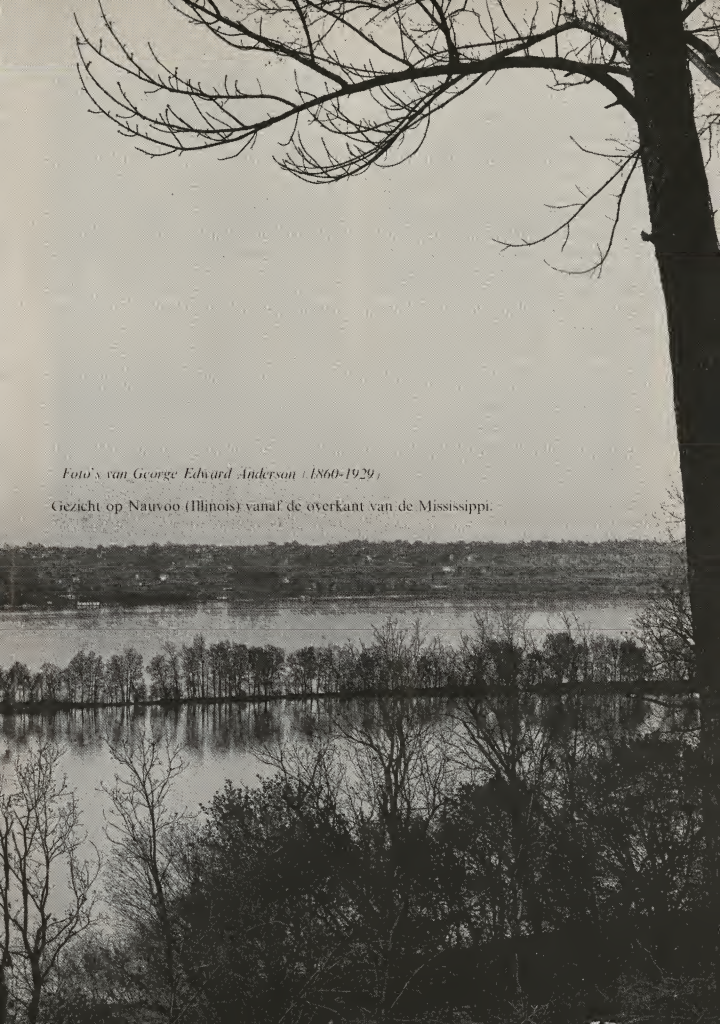
De Leer en Verbonden bevestigt eeuwenoude waarheden. Het verschaft ook meer kennis over de gebeurtenissen van de onmiddellijke toekomst en de bestemming van de mens dan ieder andere Schriftuur. Het bevat aan aantal van de heerlijkste beginselen die ooit aan de wereld zijn geopenbaard.

De geschiedkundige achtergrond van de Leer en Verbonden

door William E. Berrett

Een van de bijzondere kenmerken van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is de bewering dat zij doorgaande openbaring ontvangen van de Heer. Voor de heiligen der laatste dagen is openbaring een beginsel dat, mits het wordt gekoesterd, dezelfde hand met de godheid tot stand brengt als die welke in andere tijdperken van de wereldgeschiedenis voorkwam. Derhalve wordt openbaring niet beperkt tot het verleden, noch hield het op toen de laatste bijbelse geschriften af waren. Deze bewering dat openbaring voort kan duren is geen loos gehaar. De literatuur van de heiligen der laatste dagen omvat een boek, waarvan de inhoud voor het grootste deel wordt gepresenteerd als openbaring die in deze laatste dagen werd ontvangen. Dit boek wordt de Leer en Verbonden genoemd. Het mormonisme kan niet los van de inhoud van dit boek en van een kennis van de wijze waarop deze inhoud tot stand kwam worden begrepen. In de bladzijden van dit boek ligt de sleutel tot een begrip van de stichting van de kerk, de aard van haar organisatie en programma.





Foto's van George Edward Anderson (1860-1929)

Gezicht op Nauvoo (Illinois) vanaf de overkant van de Mississippi.

De geschiedenis van de oorsprong van het boek de Leer en Verbonden is onafscheidelijk verbonden met de profeet Joseph Smith. Hij was nog geen vijftien toen hij zijn eerste openbaringen ontving en hij bleef ze, met tussenpozen, zijn leven lang ontvangen.

Het is moeilijk om vast te stellen op welk moment Joseph begon zijn meer belangrijke openbaringen op te schrijven. Vele van de minder belangrijke openbaringen zijn nooit opgetekend. Wij kunnen echter met zekerheid stellen dat tegen het voorjaar van 1830 de profeet veel openbaringen met betrekking tot het Boek van Mormon, de herstelling van het priesterschap en het grondvesten van de kerk op schrift stelde.

Op 6 april 1830, terwijl hij bezig was de kerk te organiseren, ontving de profeet een openbaring die de kerk gebood om een historicus aan te stellen en een getrouw verslag van alle dingen bij te houden. (Zie LV 21.)

Oliver Cowdery werd vervolgens als kerkhistoricus aangesteld. Op de conferentie van de kerk op 9 juni 1830 werd hij wegens andere verplichtingen ontheven en opgevolgd door John Whitmer. Helaas zijn de verslagen die door deze broeders in hun capaciteit als historicus werden bijgehouden kort en onvolledig. Vanaf het moment dat de kerk werd opgericht, hield de profeet Joseph getrouw een dagboek bij en verzamelde verschillende brieven en documenten die uitermate waardevol bleken te zijn bij het schrijven van zijn geschiedenis van de kerk in 1838.

In de jaren 1830 en 1831 bleef Joseph openbaringen ontvangen, waarvan hij de belangrijkste op schrift stelde. In het najaar van 1831 was hij van mening dat deze, tezamen met de openbaringen die hij voordien had opgetekend, een voldoende aantal vormden om het

drukken ervan als een boek te rechtvaardigen. Met dit doel voor ogen riep Joseph de priesterschapsdragers op voor een conferentie te Hiram (Ohio) op 1 en 2 november 1831, en diende een motie in dat zijn verzameling openbaringen zou worden aanvaard als schriftuur en worden uitgegeven onder de titel Boek der Geboden. Uit de notulen van deze conferentie blijkt niet in hoeverre de aanwezigen deze verzamelde geschriften hadden bestudeerd. Er was wel enige studie geweest, daar de notulen duiden op kritiek door een aantal aanwezigen. Een deel van deze kritiek wordt gevonden in een openbaring die bij die gelegenheid door Joseph Smith werd ontvangen in aanwezigheid van de vergaderde broeders. (En het is wellicht toepasselijk om op dit punt te vermelden, dat het overgrote deel van de openbaringen die Joseph Smith ontving bij daglicht werden ontvangen in de aanwezigheid van andere mensen. Het is niet zo dat hij zich alleen afzonderde in een donkere hoek of het duister van de nacht nodig had voor zijn contacten met de Almachtige. Hij bad in aanwezigheid van zijn volgelingen, die hem zowel konden zien als horen. Het antwoord dat hij ontving werd gelijk aan hen doorgegeven of door hem gedictieerd aan zijn secretaris terwijl zij meeluisterden.) De openbaring die bij deze gelegenheid werd ontvangen is afdeling 1 van de Leer en Verbonden. In vers 24 lezen wij:

„Ziet, Ik ben God en heb het gesproken; deze geboden zijn van Mij en werden aan Mijn dienstknechten in hun zwakheid gegeven, in hun eigen taal, opdat zij ze zouden mogen begrijpen.”

Het woord des Heren is in de taal van de profeet. Wanneer de taal van de profeet gebreken vertoont en als hij in zijn

spraak taalfouten maakt, zoals zovelen van ons, dan kunnen wij verwachten taalfouten tegen te komen in de geschreven openbaring, totdat zij worden ontdekt en verbeterd. Deze fouten zijn niet de fouten van God. In alle openbaringen die de mens van God heeft ontvangen, zoals in de Bijbel wordt beschreven, is deze menselijke factor aanwezig. De dichter brengt de boodschap van God over door middel van prachtige verzen, de psalmist zet haar op muziek, terwijl de schrijver van proza haar onuitwisbaar bestempelt met zijn eigen stijl. Aldus zijn de geschriften

van Mozes, Jeremia, Micha, Amos en Habakuk verschillend in stijl en in perfectie van uitdrukking, maar alle zijn het woord van God gesproken bij monde van profeten in hun eigen taal, opdat het mensdom tot begrip mocht komen.

Degeen die in de Schriften van vroeger of van deze tijd taalfouten ontdekt, moet op zijn hoede zijn, opdat deze ontdekking hem er niet toe voert het zekere woord van God te ondermijnen, waardoor hij zijn geloof zou verliezen. Er is geen bewijs dat iemand in die kleine groep die op 1 november 1831 te Hiram



Canandagua Road en de heuvel Cumorah

(Ohio) vergaderd was een stem hoorde, een licht zag, of in zijn ziel getroffen werd door dezelfde ideeën die als openbaring door de profetet werden gedictieerd aan zijn secretaris. Het is derhalve niet verwonderlijk dat sommigen nog twijfelden of de diverse geschriften die hen werden voorgelegd en de boodschap die op dat moment werd overgebracht, werkelijk openbaringen waren van de Almachtige. Sommige van de openbaringen waren zo overduidelijk gesteld zoals de profetet gewend was te spreken, dat William E. McLellin de profetet openlijk betwistte en Joseph ervan beschuldigde dat hij een aantal van de zogenaamde openbaringen zelf verzonnen had. De uitdaging van McLellin, tezamen met het gevoel dat anderen er misschien

even sceptisch tegenover stonden, deed de profetet zich opnieuw tot de Heer wenden voor hulp. Of hij al dan niet hardop bad blijkt niet uit de verslagen, maar het gevolg was wederom een openbaring:

„En nu geef Ik, de Here, u een getuigenis van de waarheid van deze geboden, die vóór u liggen.

Uw ogen zijn op Mijn dienstknecht Joseph Smith jr. gericht geweest, en gij zijt met zijn taal bekend, en gij hebt zijn onvolmaaktheden geweten; en gij hebt in uw hart naar kennis gezocht, zodat gij u beter dan hij zoudt kunnen uitdrukken; ook dit weet gij.

Nu, kiest u er één uit het Boek der Geboden, zelfs het geringste ervan, en wijst de verstandigste onder u aan; Of wel, indien er onder u iemand is, die



Gezicht op de tempel te Kirtland (Ohio). Uit de verzameling van John F. Bennett

er één zal maken, gelijk aan dit, dan zijt gij gerechtvaardigd te zeggen, dat gij niet weet, dat ze waar zijn;

Doch indien gij er niet één hieraan gelijk kunt maken, zijt gij onder veroordeling, indien gij geen getuigenis geeft, dat ze waar zijn.

Want gij weet, dat er geen ongerechtigheid in is, en dat hetgeen gerechtigheid is, van omhoog komt, van de Vader der lichten.” (LV 67:4-9.)

Bovenstaande uitdaging vraagt om een unieke beproeving van openbaring die in ieder tijdperk kan worden toegepast. Het is een uitdaging aan allen die nadenken - het is de eenvoud zelf. Het weerspiegelt de zo dikwijls herhaalde inleiding tot Gods woord, „laat ons het te zamen bespreken, opdat gij het moogt begrijpen.” (LV 50:10.)

McLellin, misschien wel aangespoord door anderen, nam de uitdaging aan. Hij trok zich terug van de conferentie en trachtte in de eenzaamheid van zijn kamer iets te schrijven dat zou klinken als een openbaring van de Heer. Op 2 november verscheen hij weer onder de broeders en met tranen in zijn ogen smeekte hij vergiffenis van de profeet, van zijn broeders en van de Heer. Hij kon geen openbaring schrijven. Hoe hij ook probeerde, hij slaagde er niet in iets op papier te zetten dat leek op een openbaring van de Heer. Iedereen die deze zaak op de proef stelt moet wel tot dezelfde slotsom komen. De ongeïnspireerde man kan slechts die gedachten schrijven die hij op dat moment heeft; en wanneer ze op papier



Het huis waar de familie Smith tot na 1830 woonde te Palmyra (New York)

staan, zal hij ontdekken dat ze niet meer zijn dan een herhaling van ideeën die al lang bekend zijn. Zijn schrijven kan een bepaalde letterkundige of opvoedkundige waarde hebben, maar als er niets nieuws naar voren wordt gebracht, is het geen openbaring. Aan de andere kant, als een schrijven de wereld verrijkt met ideeën en informatie die voorheen niet bekend waren, dan is het, aan de hand van dezelfde proef, openbaring, en dient de nieuwe waarheid te worden aanvaard en opgevolgd.

De ervaring en getuigenis van McLellin had een diepgaande uitwerking op het kleine gezelschap te Hiram. De een na de ander stond op en getuigde van Gods handelingen met de profeet Joseph. Na het aanhoren van deze getuigenissen, autoriseerde de conferentie de uitgave van de openbaringen als het Boek der Geboden en gaf Oliver Cowdery opdracht naar Independence (Missouri) te gaan om hier toezicht op te houden. Oliver Cowdery vertrok niet meteen. De winter stond voor de deur en de reis over 1500 km besneeuwde prairie was geen geringe onderneming. Het was zomer 1833 voordat de gedrukte bladzijden van het Boek der Geboden klaar waren om gebonden te worden. Het drukken op de oude handpers van W.W. Phelps & Co., te Independence (Missouri) was een moeizaam proces geweest. Materiaal voor de buitenbanden ontbrak, maar dit bleek achteraf niet nodig te zijn. Op 20 juli 1833 brak een bende in bij de drukkerij, sleepte de pers weg, verknoeide het zetsel en verbrandde het overgrote deel van het gedrukte materiaal. Een van de broeders die op dat moment in de drukkerij aan het werk was en de bende aan de deur zag, slaagde erin door de achterdeur te ontkomen met een aantal van de

verzamelde bladzijden van het Boek der Geboden en ze te verbergen onder het hooi in een oude schuur. Op deze manier zijn een twintigtal exemplaren bewaard gebleven.

De publikatie van het Boek der Geboden werd afdoende verhinderd. Tegen de tijd dat er een nieuwe pers was gekocht, waren de heiligen uit Jackson er was behoefte aan een grotere en meer uitgebreide publikatie. Dientengevolge werd op de conferentie van augustus 1834 een comité aangesteld, bestaande County verdreven; talrijke openbaringen die niet in het Boek der Geboden stonden waren ontvangen; en uit Joseph Smith, assistent-president Oliver Cowdery en de raadgevers Sidney Rigdon en Frederick G. Williams, om een nieuw boek met openbaringen te selecteren en te compileren. Het comité bracht rapport uit op de conferentie van 17 augustus 1835 te Kirtland (Ohio). De verzameling geschriften die aan de



De kinderen Smith gingen hier, in Royalton (Vermont) op school.

conferentie werd voorgelegd bevatte nog andere zaken naast openbaringen en liet een aantal openbaringen weg die geen rechtstreeks verband hielden met de problemen van de kerk.

Er werd een nieuwe naam, het boek der Leer en Verbonden door het comité voorgesteld, daar zij deze een beter beschrijving achtten van de inhoud dan het Boek der Geboden.

Het Boek der Geboden was bestemd om onder heel andere omstandigheden en tekens te worden gepubliceerd dan op de conferentie van november 1831 was gepland. Een van de paar exemplaren van de oorspronkelijke druk kwam in handen van Wilford Woodruff, die later president van de kerk werd, die het aan de bibliotheek van de kerkhistoricus schonk, waar het zich nu bevind tezamen met een aantal andere exemplaren. Nog andere exemplaren zijn te vinden in de bibliotheek van verschillende verzamelaars.



Het Boek van de Leer en Verbonden, zoals voorgelegd aan de conferentie van 17 augustus 1835, werd door de leden van de kerk als Heilige Schrift aanvaard, die hun goedkeuring betoonden door hun opgeheven hand.

De eerste druk van de Leer en Verbonden verscheen in de winter van het jaar 1835 en bevatte 103 afdelingen, hoewel niet in dezelfde volgorde die wij heden ten dage aantreffen. Een volgende druk, in 1844, bevatte 111 afdelingen. De profeet Joseph Smith had vlak voor zijn dood aan deze uitgave gewerkt. Het overgrote deel van de toevoegingen tot de Leer en Verbonden wordt gevonden in twee grote uitgaven, die van 1876 en 1921. Er werden 26 afdelingen toegevoegd in 1876, die openbaringen en fragmenten uit toespraken en brieven van Joseph Smith bevatte die eerder waren verschenen in kranten en tijdschriften van de kerk, maar niet eerder in de Leer en Verbonden waren opgenomen. Voetnoten en verwijzingen werden aan de tekst toegevoegd, die nu voor de eerste keer in verzen werd onderverdeeld.

De veranderingen in de uitgave van 1921 waren grotendeels van technische aard. Dit was de eerste uitgave waarvan de tekst in twee kolommen was verdeeld. Ook de historische aantekeningen en verwijzingen waren verbeterd.

In de meer dan 140 jaar van zijn bestaan, is de Leer en Verbonden in vele talen en op vele verschillende plaatsen gedrukt. Evenals het Boek van Mormon heeft het de toets van de tijd en veel kritisch onderzoek doorstaan. Het bevestigt de andere geaccepteerde Schrifturen en voegt er nog meer schriftuur aan toe. Er zijn heden ten dage haast viermiljoen heiligen der laatste dagen die het aannemen als het woord van God aan een volk van deze tijd.

Zelf-onderzoek

Een spreuk uit de zeventiende eeuw luidt: „Geloof het verhaal van een vijand niet.” Maar wij kunnen misschien geloven in het onderzoek dat wij op ons zelf toepassen. Laten wij daarom een moment wat zelfonderzoek doen betreffende een lange lijst onderwerpen:

Indien u iemand moest kiezen die u kon vertrouwen, zoudt u uzelf kunnen vertrouwen? Zoudt u uzelf willen ontmoeten als u in moeilijkheden bent? Zoudt u overgeleverd willen zijn aan uw eigen genade? Als andere mensen geen sloten hadden op hun huizen, schuren en banken, zoudt u dan daar binnenlopen waar u het recht niet toe had? Als er geen rekeningen waren, geen contracten, geen gerechtshoven, geen gevangnissen, geen schande - geen van de gewoonlijke angsten behalve uw eigen ziel in u - zoudt u dan iets nemen waarvan u wist dat u niet het recht had om dat te doen? Zoudt u iemand die geen invloed heeft, even eerlijk behandelen als iemand die dat wel heeft? Zoudt u iemand een even redelijke prijs voor iets betalen dat hij *moet* verkopen als u zou betalen voor iets dat hij *niet* hoeft te verkopen? Houdt u zich even eerlijk aan een ongeschreven overeenkomst als aan een die zwart op wit staat? Als u iets zou vinden dat werd verloren en waarvan niemand kon weten dat u het gevonden had, zoudt u het dan terugbrengen of in uw eigen zak stoppen?

Zoudt u bij een kwestie van goed of

kwaad een compromis sluiten? Spreekt u even goed over uw vrienden als ze er niet bij zijn als wanneer ze er wel bij zijn? Als u een fout heeft gemaakt, erkent u dat dan, of houdt u vol dat u gelijk hebt hoewel u weet dat u ongelijk hebt? Bent u evenzeer te vertrouwen als u buiten uw eigen vertrouwde omgeving bent als wanneer u erin bent? Denkt u dat de maatschappij voor uw onderhoud moet zorgen of weet u dat u door eerlijk werk in uw onderhoud moet voorzien? Probeert u oprecht uw prestaties te verbeteren of hoopt u op een onverdiende salarisverhoging of betere positie? Probeert u het werk gedaan te krijgen of bent u bang dat u te veel doet? Zoudt u uzelf in dienst nemen? Zoudt u voor uzelf willen werken? Indien u uw eigen compagnon was, zoudt u dan uzelf kunnen vertrouwen? Indien uw compagnon kwam te overlijden, zoudt u zijn gezin dan even eerlijk behandelen als toen hij nog leefde? Indien hij ziek zou worden, zoudt u hem dan nog niet alleen eerlijk maar ook edelmoedig behandelen?

Laten wij onszelf nog eens binnenste buiten bekijken. Zoudt u voor uzelf willen werken? Zoudt u met uzelf willen leven? Wij geven toe dat dit een strenge puntenlijst is. Maar, het is soms wel eens goed onszelf binnenste buiten te keren en even eerlijk naar onszelf te kijken alsof wij een ander waren.

Broeder Richard L. Evans

Zelf-discipline

Zelf-discipline is noodzakelijk om de juiste keuzen te kunnen maken. Het is veel gemakkelijker met de stroom mee te drijven dan te roeien, van de heuvel af te glijden dan erop te klimmen. Satan is voortdurend bezig ons naar beneden te sleuren door verleidingen op ons pad te plaatsen.

President N. Eldon Tanner

Zeggen „het spijt mij”

Soms denken we dat we ons volledig bekeerd hebben als we zeggen dat het ons spijt. Maar er is iets dat zwaarder weegt dan alleen een verontschuldiging. Zeggen dat wij er spijt van hebben verdrijft het lichamelijk letsel niet en brengt de dingen die verloren gingen niet terug. Ook heelt het niet altijd een gebroken hart. Het kan helpen. Zeker, het is een gebaar in de goede richting. Maar het hoeft geen werkelijke bekering te zijn. Werkelijke bekering gaat verder dan herhaalde verontschuldigingen. Soms gaat bekering niet verder dan het zich bezorgd maken over de gevolgen. Soms wordt veronderstelde bekering ingefluisterd door angst en verdwijnt zodra de angst verdwijnt.

Natuurlijk heeft iemand spijt als hij gecon-

fronteerd wordt met onaangename feiten en de straffen, en lijkt het alsof hij zich werkelijk heeft „bekeerd”. Maar echte bekering is meer dan in verlegenheid gebracht zijn of angst voor de gevolgen. Ware bekering moet inhouden dat de man zelf erkent verkeerd gehandeld te hebben, dat hij oprecht spijt heeft en een eerlijke poging zal doen zich te beteren. Als hij verstandig is heeft hij zijn les geleerd, zo niet dan heeft hij misschien telkens weer spijt.

In het kort, als iemand zegt dat het hem spijt blijft de vraag: Is de spijt oprecht of doet hij alsof? Om te overtuigen moet een mens niet alleen zeggen dat het hem spijt, maar dit gepaard laten gaan met een veranderd gedrag.

Broeder Richard L. Evans

Beslissingen nemen

Een van de noodzakelijke vereisten van het leven is dat men in staat is beslissingen te nemen. Om dit te kunnen doen moet men weten hoe men zichzelf en de dingen moet bekijken. Men moet ook leren dat leven betekent moeilijkheden het hoofd bieden;

problemen zijn een normaal deel van het leven. De zaak is te voorkomen dat men door ze platgedrukt wordt. De strijd om zichzelf te besturen kan u een paar blauwe en zere plekken bezorgen, maar altijd een betere man of vrouw van u maken.

Broeder Thomas S. Monson

Leesopdrachten

Leer en Verbonden

Leer en Verbonden afdeling 1-102

*Leesopdrachten voor de klas
evangelieleer voor het
cursusjaar 1978-1979*

1. Afdeling 1
2. Joseph Smith 2:1-4
3. Joseph Smith 2:5-26
4. Afdeling 2;
Joseph Smith 2:27-75
5. Afdeling 3, 6-10;
Joseph Smith 2:59-67, 75
6. Afdeling 4, 11, 12,
14-16
7. Afdeling 5, 17
8. Afdeling 13, 18
9. Afdeling 19
10. Afdeling 20
11. Afdeling 21-24
12. Afdeling 25
13. Afdeling 26-28
14. Afdeling 29
15. Afdeling 30, 32
16. Afdeling 31, 33-35,
39, 40
17. Afdeling 37, 38
18. Afdeling 41, 48, 51, 72
19. Afdeling 42
20. Afdeling 43-45
21. Afdeling 46, 50
22. Afdeling 47
23. Afdeling 48, 49
24. Afdeling 52-56
25. Afdeling 57-59
26. Afdeling 60-62, 75
27. Afdeling 63-65
28. Afdeling 66-70
29. Afdeling 71-73
30. Afdeling 74, 77, 86,
91, 113
31. Afdeling 76
32. Afdeling 78-83, 85,
92, 104
33. Afdeling 84
34. Afdeling 87, 90
35. Afdeling 88
36. Afdeling 89
37. Afdeling 93
38. Afdeling 94-97, 109, 110
39. Afdeling 98, 99, 101
40. Afdeling 100, 102

De voorhoede van de pioniers vertrekt uit Winter Quarters in het voorjaar van 1847, van C.C.A. Christensen (omstreeks 1875). Winter Quarters, vlakbij Omaha (Nebraska), was de grootste van de vele tijdelijke nederzettingen die door de heiligen werden gebruikt tijdens hun trek naar de Salt Lake vallei. In de eerste winter woonden er nog vóór de kerstdagen 3500 mensen in 700 blokhutten. Met toestemming van de Brigham Young University. C.C.A. Christensen, een Deense bekeerling uit Kopenhagen, baseerde zijn werken op gesprekken met ooggetuigen van historische gebeurtenissen. Samen met zijn Noorse bruid emigreerde hij naar Utah in 1857. Hij was een onderkapitein van het zevende handkargezelschap.

Hij zei over zijn werk, „Ik kan nu de hand van de Heer in dit alles zien . . . De geschiedenis zal veel bewaren, maar slechts de kunst is in staat het verhaal van het lijden van de heiligen begrijpelijk te maken voor de volgende generatie.”





Het nakomen van de beloften

door John Nicholson

De broederen van de kerk spreken dikwijls over hoe de Heer zijn heiligen beschermt. Hij heeft hen herhaaldelijk op wonderbaarlijke wijze behoedt voor ongelukken en voor de dood.

Honderdduizenden heiligen reisden ieder jaar van verre plaatsen naar Amerika. Vele scheepsladingen met heiligen zijn de Atlantische Oceaan overgestoken - een reis van zo'n vijfduizend kilometer. Er gebeuren veel ongelukken op zee. Schepen vergaan in de storm en mensen verdrinken. Maar zoiets is nooit gebeurd met een schip waar heiligen mee reisden. Hoewel een aantal

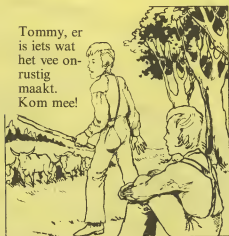
(Wordt vervolgd op blz. 8)



Echt gebeurd

geïllustreerd door Richard D. Comely Enterprises

Op een middag toen Tommy en Elija bezig waren het vee te hoeden



Tommy, er is iets wat het vee onrustig maakt. Kom mee!

Twee Indiaanse strijders kwamen naar hen toe.



Elija draaide zich om om met Tommy mee gaan



Blijf jij hier tot de jongen terugkomt

Tommy holde drie kilometer naar het Winterkwartier en vertelde bisschop Morley wat er gebeurd was! De bisschop stuurde Tommy naar Brigham Young, die bij het veer was, een uur verder.

Kijk eens, Indianen!



De Omaha-Indianen hadden toestemming gegeven om het vee op hun land te laten grazen, maar Tommy wist niet zeker of ze nog steeds vriendelijk waren!

Gisterenavond werd ons kamp aangevallen door de Iowa's terwijl alle mannen behalve opperhoofd Bighead en ik op jacht waren!



De Iowa's namen onze paarden en ons eten en verwondden veel vrouwen en kinderen. Ons opperhoofd zal sterven als hij niet vlug geholpen wordt!



Ik ga hulp halen!



Je moet meteen terug naar Elija! Neem je wagen en vraag bisschop Morley ook zijn wagen te nemen en breng de gewonde Indianen naar het Winterkwartier!





Inmiddels deed Elija zijn overhemd uit, maakte het nat in de rivier en gebruikte het om het voorhoofd van het opperhoofd af te koelen.



De gewonde Indianen werden in de wagens gelegd voor de reis naar de stad. De anderen liepen ernaast.



Wilt u opperhoofd Bighead verzorgen?

Tommy's moeder stemde toe en om de beurt verpleegden ze het verwonde opperhoofd.



Op zekere dag stond het opperhoofd plotseling naast z'n bed.

Ik ben weer beter! Ik moet terug naar mijn volk.



Op 'n dag bracht opperhoofd Bighead een handvol mierikswortel en zei tegen Tommy's moeder om het fijn te malen en er een drankje van te maken. „Het zal de jongen genezen,” beloofde hij.

Een tijd later kreeg Tommy difterie en was heel erg ziek.



De mierikswortel hielp Tommy beter te worden. Daarna werd het dikwijls gebruikt om het leven te redden van mensen met difterie.

Het pioniersspel

Spelregels

1. De bedoeling van het spel is om als eerste de Salt Lake Vallei te bereiken. Knip de kleine vierkantjes uit met de huifkar, het paard, de schoenen, de buggy en de handkar. Je kunt deze op een stukje karton plakken zodat ze niet zo gemakkelijk stuk gaan. De spelers kiezen ieder een van deze vierkantjes waar ze hun reis mee kunnen afleggen.
2. Om het spel te beginnen laat je met gesloten ogen een bruine boon, een steentje, of iets dergelijks, op het vak met de cijfers vallen op bladzijde 4. Het nummer waarop het terechtkomt geeft aan hoeveel vakjes je je vierkantje naar voren mag schuiven. (Als het op de lijn terechtkomt, moet je het hoogste van de twee getallen nemen.)
3. Wanneer je bij een vak komt met de woorden „Sabbatsrust,” moet je stoppen. Als je je steentje bijvoorbeeld op 6 hebt laten vallen, maar na drie vakjes al een vakje „Sabbatsrust” tegenkomt, moet je daar blijven en op je volgende beurt wachten. De zondag was een bijzondere rustdag voor de pioniers en zij keken er altijd naar uit.

6	1	4	3	1	4
3	2	5	2	6	2
2	1	3	1	3	5



(Nauvoo)

➔
Vertrek

Indianengebied
3 vakjes vooruit



Allen te ziek
om te reizen.
1 beurt overslaan

Sabbatsrust.

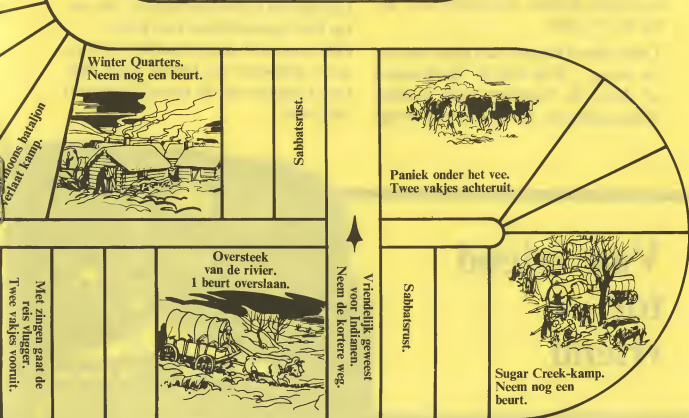
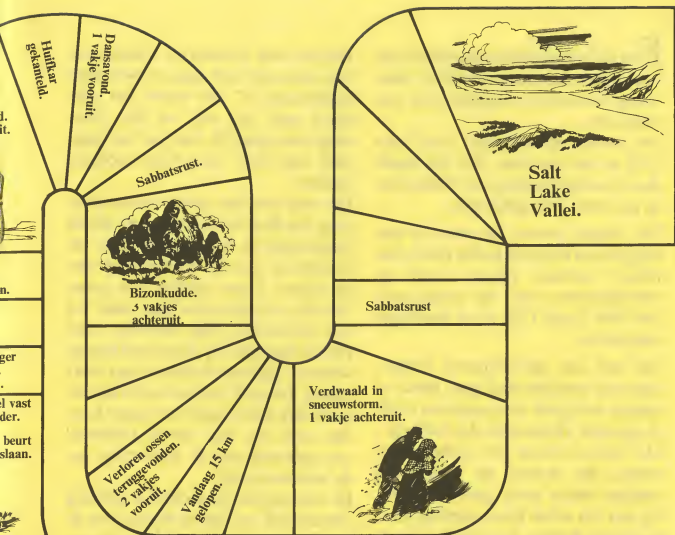
Ontdekkingsreis
tegengekomen.
1 vakje vooruit

Wagenwiel
in de modder
1 beurt overslaan



Oversteek van
de bergen.
1 beurt
overslaan.

Me...



Enkele jaren geleden maakte ik iets heel bijzonders mee terwijl ik mee-vloog in een klein vliegtuig voor vier personen.

We waren op weg naar Salt Lake City en het was een van die dagen dat er heel plotseling een dikke mist in de vallei was gekomen.

We vlogen boven de mist op een hoogte van duizend meter toen onze piloot contact opnam met de verkeerstoren van de luchthaven van Salt Lake City voor landings-instructies.

Hij was een geroutineerd vlieger, maar de machine had geen radar of andere verfijnde instrumenten zoals de grotere vliegtuigen dat hebben. De verkeersleider liet onze piloot weten, dat hoewel de luchthaven wegens slecht zicht gesloten werd, hij ons wel wilde binnenpraten door de steeds dichtter wordende mist als we dat wilden.

Onze piloot keerde zich naar ons toe en vroeg, „Wat wilt u? We kunnen of door de verkeersleider worden binnengepraat, of we kunnen terug-

vliegen naar Nevada en wachten tot het weer over een dag of twee weer opgeknapt is.” We waren het allemaal eens dat we, als het maar enigszins mogelijk was, op het vliegveld van Salt Lake City moesten landen.

Het was een hele interessante ervaring om daar te zitten in ons kleine vliegtuigje en te luisteren naar de instructies van de verkeerstoren aan de piloot. Door middel van radar kon de verkeersleider zien waar wij ons bevonden. Hij vertelde onze piloot wanneer hij moest zakken en wanneer hij naar rechts of naar links moest. De mist was nu zo dik dat we werkelijk geen hand voor ogen konden zien en wij waren helemaal overgeleverd aan de instructies van de verkeerstoren.

Ik weet nog dat ik dacht hoe volledig afhankelijk wij vieren waren van de kennis van de verkeersleider, die ons op het radarscherm kon zien.

Het was een merkwaardig gevoel, want alhoewel wij steeds lager zakten, konden wij de grond helemaal niet zien.

**Van vriend
tot
vriend**



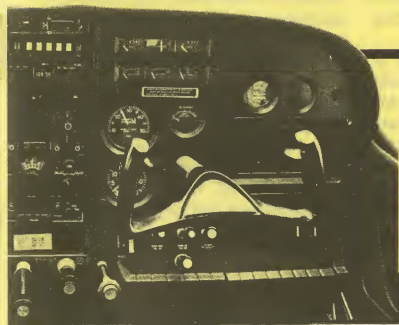
Toen we op een hoogte van ongeveer honderdvijftig meter vlogen zei de piloot tegen mijn vriend, die naast hem zat, „Kijk alstublieft uit naar de landingsbaan en laat me meteen weten wanneer u wat ziet.” Vervolgens concentreerde hij zich op zijn instrumenten en het stipte opvolgen van de aanwijzingen van de verkeersleider. Ik hield de hoogtemeter in de gaten.

Weldra waren we gezakt tot honderd twintig meter, honderd meter, negentig meter - en nog steeds konden we niets zien. Plotseling riep mijn vriend uit, „Daar heb je 'm!” We waren allemaal opgelucht toen we door de voorruit keken en daar, recht voor ons de landingsbaan zagen. De neus van het vliegtuig was zelfs precies boven de middenstreep toen wij naderden voor de landing. Wat was ik dankbaar dat iemand in de verkeerstoren over de ervaring en kennis beschikte om ons die instructies te geven waardoor wij veilig konden landen!

Ik heb sindsdien dikwijls gedacht

hoe ons hele leven kan worden vergeleken met die ervaring in de mist. Wij kunnen niet alles zien of begrijpen, dus heeft onze hemelse Vader een groot profeet op aarde geplaatst die op een verkeersleider lijkt. Als wij heel goed luisteren naar alles wat de profeet tegen ons zegt en als we zijn instructies opvolgen, dan zullen wij, net zoals degenen in het vliegtuig die de landingsbaan konden vinden, onze weg veilig terugvinden naar onze hemelse Vader.

Andere instrumenten die onze hemelse Vader gebruikt om ons veilig door het leven heen en soms door dikke mist heen te helpen, zijn de heilige Geest, onze ringpresidenten, bisschoppen en huisonderwijzers en onze ouders. Als wij naar hen luisteren en leren de raad op te volgen die zij ons geven, zullen we ons leven lang veilig „landen.” En wat nog veel belangrijker is, wanneer ons leven hier voorbij is, zullen we weer veilig thuiskomen om bij onze hemelse Vader te wonen.



door M. Russel Ballard jr.
van het Eerste Quorum van Zeventig

(Vervolg van blz. 1)

heiligen door verschillende oorzaken op de reis stierf, waardoor zij op zee begraven moesten worden, zijn de leden van de kerk keer op keer door een wonder gespaard gebleven voor de verdrinkingsdood of een scheepsramp tijdens het oversteken van de Atlantische Oceaan.

In het jaar 1866 droeg Brigham Young jr., die toen zendingspresident was van het Europese zendingsgebied van de kerk, John Nicholson op om voor een gezelschap van ongeveer vijfhonderd heiligen te zorgen, dat van Engeland naar de oevers van de Missouri zou reizen op weg naar Salt Lake City. Zij reisden over het water in langzame zeilschepen, die voor hun snelheid afhankelijk waren van een gunstige wind. In die tijd was het normaal om zes weken te doen over de reis van Engeland naar New York.

Zij verlieten de haven van Londen op 23 mei 1866. Toen hun schip de *American Congress*, de kust van Newfoundland naderde, kwamen zij in een dikke mist terecht die een paar dagen lang aanhield. Daar hij de zon niet kon zien, was de kapitein niet in staat de juiste positie van zijn schip te bepalen.

Op een zeker moment stonden de gezagvoerder en broeder John Rider, die een raadgever was in het presidium van de groep, samen aan dek te praten. Broeder Rider wendde zijn gezicht in de richting dat het schip voer. Op dat ogenblik trok de mist een beetje op en kon hij tussen de mist en het water duidelijk een eind in de verte zien.

Plotseling riep hij uit, „Kapitein, wat is dat?”

Kapitein Woodward, een lange, sterke, energieke man, gaf geen antwoord. Het was geen moment om orders te geven. Hij sprong op het stuurhuis af met de behendigheid van een tijger, duwde de roerganger op zij, greep zelf het stuurrad en draaide eraan met al zijn macht. Hoewel zijn bewegingen razendsnel waren, was hij niet alleen bezig met zijn handen, maar ook met zijn stem. Op een harde, doordringende toon gaf hij de bemanning opdracht het schip te wenden.

De matrozen sprongen naar hun plaats. Het dek was een en al bezige ledematen, langzaam zwaaiende de *American Congress* om en werd het gevaar ontweken.

Broeder Rider had gezien dat het schip recht op de rotsen afstevende. De kapitein vroeg broeder Rider, als een bijzondere gunst, niets tegen de andere passagiers te zeggen over het gevaar dat het schip had bedreigd. Daar hij de gezagvoerder was, achtte broeder Rider het juist met zijn verzoek in te stemmen; trouwens, hij vond het ook een verstandig voorstel. Het gezelschap was zich dus niet bewust van het grote gevaar waaraan zij waren ontsnapt.

Broeder Rider dankte de Heer voor zijn goedheid en dat Hij zijn macht had uitgeoefend ten behoeve van de heiligen. De Heer kwam de beloften na die Hij bij monde van zijn dienstknechten had gedaan toen zij Engeland verlieten voor het land van Zion.

